Cutezătorii

50

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 12 DECEMBRIE
1968, ANUL II (64)

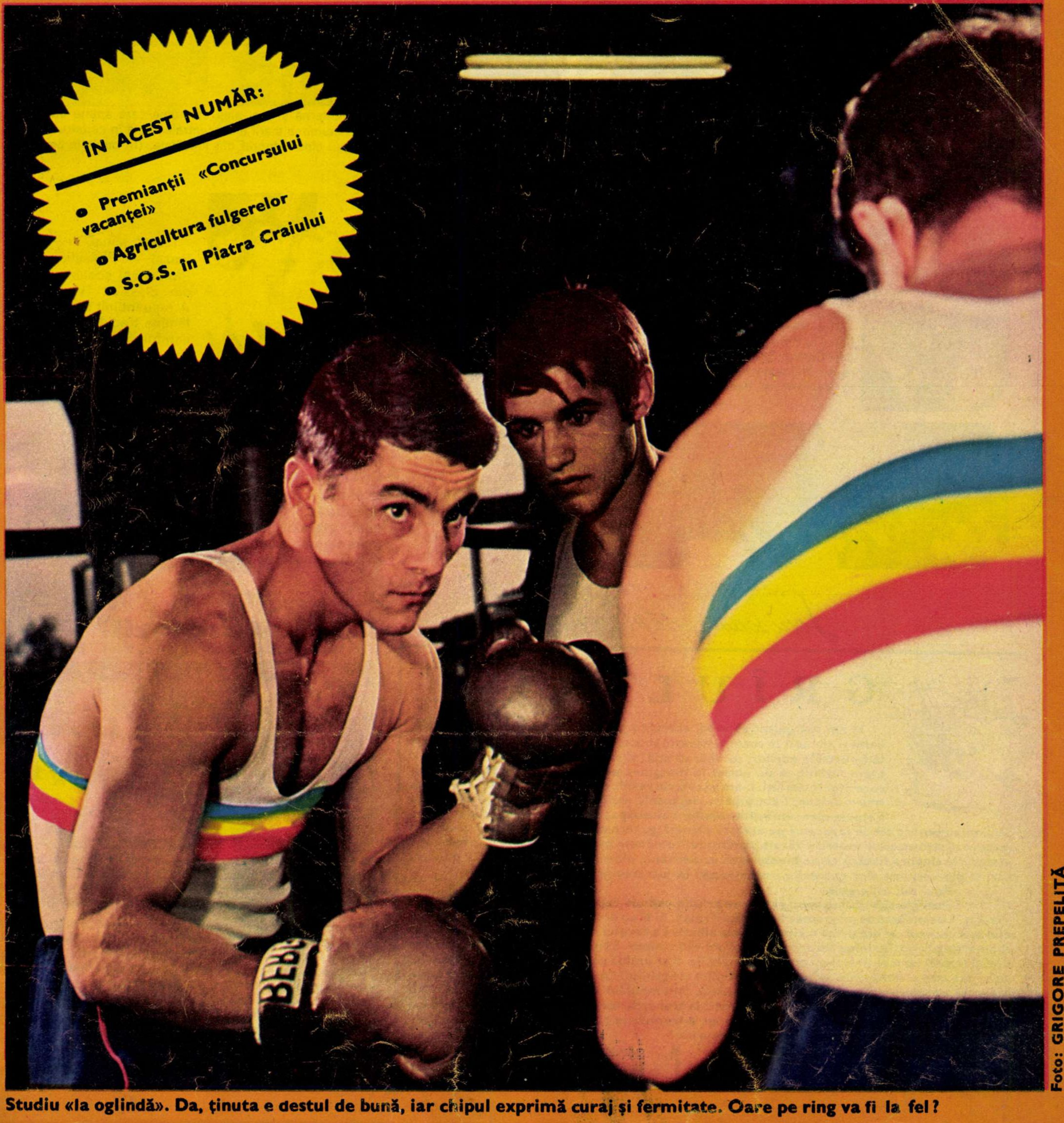

ÎN ACEST NUMĂR:

- Premianții «Concursului vacanței»
- Agricultura fulgerelor
- S.O.S. în Piatra Craiului

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

Studiu «la oglindă». Da, ținuta e destul de bună, iar chipul exprimă curaj și fermitate. Oare pe ring va fi la fel?

ECRAN

Ca în fiecare an, pionierii aduc omagiul lor eroilor clasei muncitoare căzuți la 13 decembrie 1918, în Piata Teatrului Național.

CINEMA PORȚILE DE FIER

Linie arhitecturală avîntată modernă și mai ales un nume care spune mult. «Porțile de Fier» nu este numai denumirea marii hidrocentrale aflată în construcție lîngă Turnu Severin, ci și a noului cinematograf din localitate. (În paginile 8—9, reportajul «Turnu Severin»).

Alexandru Mitru este unul dintre scriitorii mult îndrăgiți de tinerii cititori. Zilele acestea ne-a sosit vestea că lucrarea sa «Săgeata căpitanului Ion» a fost inclusă pe lista de onoare de către Juriul literar internațional al Premiului Europei «Citta di Caorle», care se întîlnește din doi în doi ani la Padova.

Liceul Mihai Viteazul — Ploiești. Pionierii și școlarii din clasa a IV-a A s-au întîlnit săptămîna trecută cu scriitorul Octav Pancu-Iași.

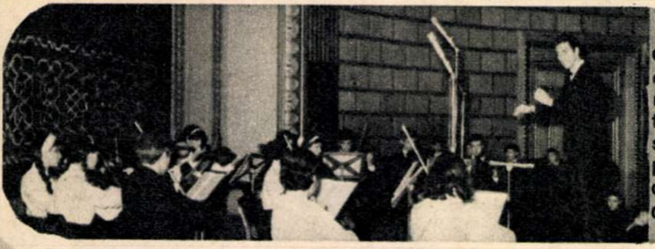

Vă prezentăm formația de muzică de cameră *Concertino* a Palatului Pionierilor din București. Zilele trecute, ea s-a prezentat în sala Ateneului Român la prima confruntare cu publicul, sub bagheta tînărului dirijor Mircea Luculescu.

Un duo apreciat — Turcoman Doina și Dobrescu Cristina, eleve ale Școlii de muzică din Buzău. Totodată ele sînt autoare ale unor compoziții muzicale.

Scrisoarea săptămînii

GRÎUL - RÎUL

N-am mai putut să rabd, cutezătorule. Mi-am lăsat toate treburile baltă și am ieșit în toamna aceasta tîrzie, cu abur de lapte cețos, vălătucit la ferestrele zorilor, să văd, să aud și să pipăi cu palmele mele grîul. L-am întîlnit ca de obicei la marginea orașului, sub strigătul stelar al cocorilor întîrziați. L-am văzut: rîu veșnic curgător; l-am auzit: rîu veșnic murmurător; l-am pipăit: rîu veșnic arzător. E Rîul Vieții, mi-am zis. E rîul la care semințiile omului s-au adăpat de la începutul începuturilor, de cînd au purces ele să izvorască pe această planetă generoasă. E rîul care, prin vrednicia moșilor și strămoșilor noștri, a dăruit pămîntului românesc mari fluxuri tonice, întreținînd mereu vie singura flacără ce ne înnobilează cu adevărat planeta: flacăra vieții. Că meșteri mari și din vechime sînt oamenii acestor locuri în lucrarea grîului.

«Paiul'nalt, cît trestia
Spicul gras, cît vrabia» spun ei despre grîu în colinda cea cu tinerețe fără bătrînețe și viață fără de moarte de pe vremea lui bădica Traian. Și ei au dreptate, și eu în fiecare toamnă cînd aud cocorul cel din urmă scrijelind sticla albastră a cerului cu pliscul lui de diamant, ies, chemat de aceleași tainice doruri ca și el, să-mi văd cîmpul. E tîrziu, în vreme, și flori nu mai sînt, și fluturi nu mai sînt, și nu mai sînt ciocîrliile. Dar umblă pe cîmpuri, nebune, prevestindu-le pe toate acestea la un loc, rîurile nestăvilite ale grîului. Ca niște păsări cosmice, în apropierea lor, combinele cu aripi de oțel iute visează, în somnul lor adînc, secerișul bogat al verii viitoare. Știu atunci că pot să mă întorc liniștit la treburile mele, istovit de bucurie și de puterile care îmi germinează neiertător în sînge a frumusețe și a împlinire.

Ai văzut vreodată grîul, toamna, cutezătorule?

Petre Ghelmez

RADAR

Cutezătorii!

Prin intermediul redacției «Pionierskaia Pravda» primim această «amintire foto», împreună cu cele mai călduroase salutări, pentru toți cititorii revistei, de la un grup de pionieri care au petrecut frumoase zile, în vacanța de vară, la Sinaia.

- Antoaneta Elefterova din Vidin a devenit o pictoriță cunoscută nu numai în R.P. Bulgaria, ci și peste hotare. Deși nu are decît 5 ani, desenele și picturile ei cu eroi din lumea basmelor au fost prezentate la expozițiile de acest gen deschise la Budapesta, Luxemburg, Tokio, Helsinki și Moscova. În capitala Uniunii Sovietice, Antoaneta a fost premiată cu «Cheia de Aur» a Moscovei și o splendidă păpușă.

- Într-o provincie din India există un regulament potrivit căruia dacă un elev lipsește de la școală, din cauză că are antrenament la hochei pe iarbă, unul din părinții săi trebuie să meargă la școală în locul lui.

MARELE PREMIU

SURPRIZA CEA MARE

... ŞI IATĂ-NE ÎN MĂSURĂ, ÎN URMA TRAGERII LA SORŢI CARE A AVUT LOC LA BACĂU, SĂ PUBLICĂM LISTA COMPLETĂ A PREMIANŢILOR

PREMIILE I

LA

CONCURSUL VACANŢEI »1968«

MARELE PREMIU: un cart — CODIŢĂ LUCIA, Şcoala generală nr. 198, Bucureşti.

PREMIUL I: un acordeon — NEONILA ANDREI, com. Mitrofani, satul Izvoraş, jud. Vîlcea; o chitară electrică — RIZEA M. NICOLAE, Şcoala generală nr. 144, Bucureşti.

PREMIUL II: cîte o bicicletă «Tohan» — PANOV NICOLAE, Liceul nr. 1, Dej; CONSTANTINIU OVIDIU, Şcoala generală nr. 188, Bucureşti;

PREMIUL III: cîte un aparat de fotografiat — COCEA CONSTANTIN, Satul Hîrţeşti, com. Mărgineni, jud. Neamţ; BODIŢĂ IOANA, Şcoala generală nr. 131, Bucureşti; MEDET NEGEADIN, com. Moviliţa, jud. Constanţa; NEAGU SILVIU, Şcoala generală nr. 188, Bucureşti.

MENŢIUNI: truse, echipament sportiv etc.: RÈGEP CONSTANTIN, Şcoala generală nr. 111, Bucureşti; CORDUBAN MIHAELA, Şcoala generală nr. 8, Braşov; DOGARU C. FLORENTIN, Şcoala generală nr. 46, Bucureşti; LAZAI PUIU CRISTIAN, Şcoala generală nr. 1, com. Avram Iancu, jud. Alba; ANUŢEI DAN, Şcoala generală Costache Negri, Tg. Ocna, jud. Bacău; IGNAT LIVIU, Şcoala generală nr. 8, Braşov; RAIBER CLAUDIA, Şcoala generală nr. 31, Bucureşti; ALEXE PETRE, Şcoala generală Vălenii de Munte, jud. Prahova; NANU VALERICA, Liceul Ana Ipătescu, Cluj; PERIEŢEANU FLORIN, Liceul nr. 7, Galaţi; CONSTANTINESCU RADU CRISTIAN, Şcoala generală nr. 196, Bucureşti; BLĂJUT VASILE, com. Boteşti, jud. Neamţ; PASĂRE BOGDAN MIHAI, Şcoala generală nr. 141, Bucureşti; ŞERBĂNOIU DUMITRU, Şcoala generală nr. 5, Reşiţa; ŢINTĂ DORU, Liceul nr. 4, Oradea.

TUTUROR CÎŞTIGĂTORILOR, FELICITĂRI DIN PARTEA REDACŢIEI ŞI ÎI AŞTEPTĂM ŞI LA VIITOARELE NOASTRE CONCURSURI.

NU UITA!

- **Aurel Vlaicu, strălucit constructor şi pilot, care a realizat primul avion construit în România (1910), era preocupat încă din copilărie de probleme şi experienţe tehnice. Pe cînd era în clasa a VI-a a meşterit un mic model de motor magnetic.**
- **Pascal, ilustrul matematician şi fizician francez, publică la vîrsta de 15 ani o lucrare despre secţiunile conice şi demonstrează peste 100 de teoreme noi. La 19 ani (1642) inventează maşina de calculat.**
- **Th. A. Edison, unul dintre cei mai fecunzi inventatori ai lumii, îşi aranjează un laborator de chimie în pivniţa casei părinteşti la vîrsta de 10 ani. La 15 ani devine un iscusit telegrafist.**
- **Henri Coandă, vestit inginer român, specialist în aeronautică, a realizat la vîrsta de 24 de ani primul zbor aeroreactiv în lume, cu un avion construit de el şi propulsat cu un motoreactor.**

REVISTA CUTEZĂTORII
MINI—TEHNICUS
BREVET
Nr. /
DE
PARTICIPANT
LA
CONCURSUL
MINI - TEHNICUS
1969
BUCUREŞTI

Aşa cum am anunţat în numărul trecut, brevetele de această culoare pot fi trimise pînă la 25 decembrie 1968 (data poştei).

S.O.S.
în Piatra Craiului

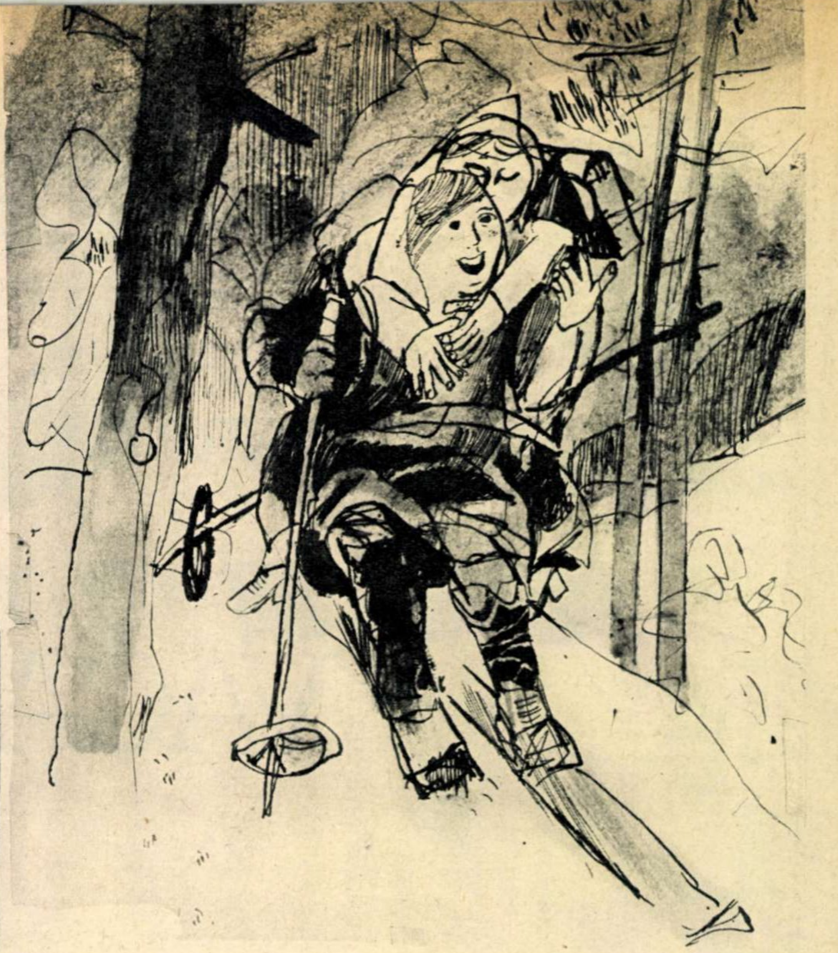

Redacția m-a rugat să citesc împreună cu voi, dragi prieteni, o scrisoare ajunsă la Casa Scînteii din ***satul Paltin, județul Brașov.*** *Expeditor: Pioniera Minecuță Elena, elevă în clasa a IV-a a școlii generale. O fac cu plăcere în primul rînd fiindcă Elena se dovedește o foarte bună povestitoare, narînd istorii petrecute la Paltin cu multă vioiciune și farmec, și, în al doilea rînd, pentru că am prilejul să vă fac cunoștință cu un adevărat cutezător (mai exact o cutezătoare) în cel mai deplin înțeles al cuvîntului. «Grafic», epistola Elenei nu contrazice cuprinsul. Cu o caligrafie perfectă sînt umplute cîteva pagini, ca de carte, titlul e încadrat într-un chenar roșu (textul e cu albastru), iar înainte de el zărim poza autoarei: o fată cu codițe prinse în mari funde albe, surîzînd simpatic pe fundalul unui covor despre care bănuiesc că are culori calde, limpezi. «Supărată» că poza nu e întru-totul «conformă cu clipa prezentă» Elena și-a modificat copilăros, imaginea. De ce? În fotografie, nu era înfățișată cu podoaba ei cea mai de preț, cravata roșie. Drept care, cu penița înmuiată în cerneală roșie ea a desenat pe poză o cravată înfoiată, care-i îmbujorează obrajii.*

Dar, să vedem, unde-i școala din Paltin? Transcriu: «La jumătatea distanței dintre Măgura Codlei și Piatra Craiului, la locul unde piscul Dracului își proptește puternic picioarele în malul repede al apei Holbavului, pe fundul unui lac vulcanic cu apele retrase, licărește ca o stea școala mea. În fiecare dimineață, cei 72 colegi de pe piscuri coborîm iute spre școală, vara pe jos, sau călări pe cai iuți, mărunți și cuminți, de munte, iar iarna pe schiuri scurte, fiindcă la noi casele sînt tare împrăștiate la distanțe de 10-15 km de școală. Cei din satele vecine spun că noi nu semănăm nicicum cu ei. Nu știu de ce ne poreclesc «vichingii».

Nimic grav, Mînecuță Elena. Vichingii au fost un popor viteaz al vechimilor, un popor de... cutezători. Așadar, sîntem în plină poveste cu vichingii. Vichingii din Paltin. Pe scurt: în iarna trecută, satul a fost bîntuit de un viscol năprasnic. Elena crede că din ciudata dragoste pentru școala ei, vulcanii (cîndva fioroși) nu lasă rafalele de vînt să o biciuie. Ascunsă într-un căuș, școala e un loc ferit. «Deseori ne întîlnim aici cu căprioare și cu moș Martin, cu care ne cunoaștem de prieteni vechi». Recunoașteți, e destul de plăcut să vezi «filme» cu animale în carne și oase. Un Moș Martin prietenos sau o căprioară care vine cînd o chemi. Sînt daruri neprețuite. O înțeleg pe Elena atunci cînd exclamă: «Drag cititor, vino și tu la Paltin!» În ziua de 1 februarie a anului acesta, care se pregătește să plece, la școală era mare fierbere. Sunase de ieșire, dar furtuna de pe piscuri le amenința copiilor drumul de întoarcere acasă. S-au luat grabnice măsuri.

— Nu uitați instrucțiunile!

— Încheiați toți nasturii!

— Mănușile în mîini!

— Marcați coloanele pe ambele flancuri cu fanioane roșii!

— Colegii din clasele mari la margine. Cei mici, la mijloc.

— Coloana Piscul Dracului ocolește trecătoarea de avalanșe pe la Vadul Ursului!

— Coloana Șovîrna ocolește cornișa de zăpadă pe la pîrîul Cerbului!

— În caz de accident semnalizați cu fanioane la centrul de observație al școlii!

Drumul, de la început anevoios a fost presărat cu mici — dar și mari — spaime.

S-au lansat mesaje S.O.S S-au semnalizat cu stegulețe, Citez :

	·—	··—	·—·	·	·—··	
	—·—·	———	·—·	—·—·	·—	
	··	—·	
	·——·	·—·	·—	·——·	·—
···	—	··	·
	·—	·————	··—	—	———
·—·	

Elena a luat comanda unui mic grup de observație. Tot ea, la întoarcere, atunci cînd o fetiță, Lenuța Clopoțel, a căzut într-o rîpă, a izbutit să o salveze. «Eram lac de transpirație. Îmi era frig și somn». Aproape tîrîndu-și colega, purtînd-o în răstimpuri în cîrcă, a ajuns acasă, tîrziu, risipind îngrijorarea celor dragi. După ce s-a înzdrăvenit, Lenuța a venit la școală, cu ochii umezi și a sărutat-o. Mînecuță Elena se întreabă: «De ce?»

Te-a sărutat fiindcă ai o inimă mare. De cutezător. Fiindcă ai dovedit spirit de sacrificiu. Veghe frățească. Și curaj.

Am citit împreună cu toți copiii țării scrisoarea fetei de la Paltin simțindu-ne, la rîndu-ne, geana umezită! Succes în viață, îndeplinirea viselor, fericire, Mînecuță Elena!

GHEORGHE TOMOZEI

REVISTA CUTEZĂTORII
MINI - TEHNICUS

BREVET

Nr./

ELEVUL..........................DIN LOCALITATEA ....JUDEȚUL..........
ȘCOALA ....CLASA..........A PARTICIPAT LA CONCURSUL MINITEHNICUS '69, LA
SECȚIA................CU CONSTRUCȚIA ....
....
....
I SE ACORDĂ BREVETUL DE PARTICIPANT.
DATA..................

PREȘEDINTE,

ROZETELE „Cutezătorii"

Ca la noi, la Tîrşolţ

Unitatea de pionieri de la Școala generală, comuna Tîrșolț, județul Satu Mare participă la Festivalul cultural-artistic al pionierilor și elevilor cu un ansamblu folcloric format din peste 60 de elevi. Repertoriul cuprinde obiceiuri care dăinuie pe aceste meleaguri de sute de ani. La o clacă oșenească se «țipurește», se spun ghicitori, iar «coconii» (băietanii) cîntă din tulnice sau din tilincă. De asemenea am pregătit o «nuntă» oșenească care înmănunchează toate datinele locului legate de acest eveniment. Ansamblul nostru folcloric va prezenta în încheiere unele dintre cele mai vechi cîntece și balade culese de pe aceste meleaguri de către elevi în cadrul cercului de folclor, cum ar fi: vechea baladă a Irinucăi, fata căreia i s-au furat oile și «Țuruitul» (obicei de clacă) etc. Fotografiile de jos sînt cîteva secvențe de la repetițiile ansamblului pentru pregătirea spectacolului nostru.

Fotoreportaj realizat de elevul
BUD IOAN
Şc. generală Tîrșolț, jud. Satu Mare

Foto 1: Stegărașii cu miresele.
Foto 2: În prim plan «mireasa», eleva Huja Floare.
Foto 3: Stegărașii Bulbuc Ivan și Șerb Ioan.

Zece minute cu:

AMZA PELEA și IURIE DARIE

Afişele lipite în toate părţile oraşului nostru, Oradea, anunţau turneul Teatrului de Comedie din Bucureşti. Cu acest prilej au sosit actorii Amza Pelea şi Iurie Darie. În dorinţa de a afla cît mai multe despre cei doi actori, le-am luat un scurt interviu:

Rep. — Cînd, unde şi în ce rol aţi debutat?

Amza Pelea: În şcoala primară — Lupul din «Scufiţa Roşie» a fost primul rol. Apoi, în liceu, la serbări, am interpretat multe alte roluri.

Iurie Darie: În anul 1952 am debutat cu rolul lui Miron în filmul «Nepoţii gornistului».

Rep. — În cîte filme aţi jucat?

Amza Pelea: 15 filme.

Iurie Darie: La egalitate, tot în 15.

Rep. — Ce rol aţi îndrăgit?

Amza Pelea: Bineînţeles, Decebal. Este rolul cel mai semnificativ.

Iurie Darie: Ştefan Vardia din «Nota zero la purtare».

Rep. Ce doriţi cititorilor revistei «Cutezătorii» în acest an şcolar?

Amza Pelea: Cititorilor revistei «Cutezătorii» le urez înfăptuirea tuturor cutezanţelor.

Iurie Darie: În anul şcolar 1968—69 vă urez să realizaţi 100% visele voastre şi aş îndrăzni să spun şi ale noastre, ale părinţilor voştri.

Microinterviu realizat de elevul DAN DĂNUŢ DORU, cl. a VIII-a, Şc. generală nr. 25, Oradea

GUTUI AMARE

Cu tremurări calde, plopii fumegau în ochii blînzi ai rîului. El îi despletea zîmbind şi le răpea şuviţe verzi, topite lin în albastru.

O mînă ofilită îmi tremură pe umeri. Şi-am văzut palma bunicului sîngerată. Un porumbel se zbătea rănit în ea.

O ceaţă amară îmi lunecă în ochi. Am pornit pe cărare. Simţeam tot timpul paşii bunicului în urma mea.

Hulubul meu se vindecă. Îi făcusem cuib în podul şurii. Ades spulberam somnul înmiresmat al fînului cu paşii mei nervoşi.

Şi, într-o dimineaţă, hulubul a zburat afară. Podul cald parcă se prăbuşi în vis. Porumbelul se topi printre nelinişti de plopi. Dar, cînd soarele se stinse pe clopotniţa din sat, el veni. Veni îmbrăţişat de aripile reci ale serii. Şi atunci, în mine, tremurul unei stele se mai născu. M-am aruncat în braţele bunicului.

Apoi am plecat.

Tîrziu, în toamna aceea, m-am reîntors.

Am zărit podul şurii.

Îmi simţeam palmele alintînd pene calde. Eram aşa de grăbit!

Dar gura podului rămînea mută. În păienjenişul stins de soare se prinseră cîteva frunze livide. Mirosea înţepător a nuc şi a gutui amare.

Am intrat năuc.

Priveam gura podului. Hulubul meu... hulubul meu nu mai era acolo!

Bunicul fuma sub nuc.

— Unde-i porumbelul meu, bunicule?

Mă privi.

— Nu mă săruţi?

— Ce i-ai făcut, bunicule?

Se ridică încet. Porni şovăitor spre mine.

— Ce i-ai făcut bunicule? I-am implorat.

Cu glasul moale şi blînd, tremurător murmură.

— Nu era hulub... Nu, nu era!... A fost un sturz... care-a plecat spre alte meleaguri... Calde.

Golul podului lunecă fierbinte în mine. Mirosea a fîn uscat şi a gutui amare.

DRAGOMAN MIHAI RĂHĂIANU
cl. a VIII-a C.
Şc. generală nr. 3, Alba-Iulia

BUNĂ DIMINEAŢA, SOARE!

Mi-a bătut soarele în geam
cu degete de rubin,
şi mi-a zis: «hai băiatule, scoală!
Undeva, oglinzile mării te cheamă,
să le asculţi foşnetul de lumină.
Undeva, oceanele de holde şi-au rumenit macii,
pentru buchetele zborului tău.
Undeva s-au pîrguit vişinile, şi caisele văratice.
Undeva pasc turme,
şi-s brazi căţărători spre cerul albastru».
Sînt singur, cu mine, cu gîndul şi cu soarele.
Dar ori încotro voi porni,
nu mă voi rătăci niciodată,
fiindcă în ţara mea
la toate răspîntiile copilăriei
soarele mă ţine de mînă.

NASTA OCTAVIAN, cl. a IX-a B,
Liceul nr. 6, Bucureşti

Poșta Rozetelor

Soare Daniel, Şcoala generală nr. 1, Zimnicea.

Fotografiile pe care le-ai trimis surprind, ce e drept, cîteva momente interesante din activitatea voastră. Regretăm însă că nivelul tehnic, scăzut, de realizare nu permite publicarea. În speranţa că remarca noastră nu te va supăra, te rugăm să transmiţi urările noastre de succes tuturor membrilor cercului foto, de la care noi vom aştepta totuşi, fotografii interesante.

Bogza Mihai — Tg. Jiu.

De data aceasta plicul pentru «Rozetele Cutezătorii» ne aduce, de la tine, povestirea unei întîmplări adevărate. Ai reuşit să sugerezi destul de bine momentul de emoţie la teza de limba română. Ne surprinde însă întîmplarea. Chiar aşa... să uiţi ce este substantivul? Noi sîntem siguri însă că pînă la urmă ţi-ai amintit definiţia şi poate vei primi iarăşi nota 10 ca şi anul trecut.

Puşcaciu Cristian, Şcoala generală nr. 19, Braşov.

Felicitările noastre pentru întreg colectivul clasei a IV-a G. Ideea de a vă confecţiona cu forţe proprii costume naţionale este lăudabilă. Aşteptăm cu nerăbdare realizarea şi o fotografie a întregii clase în costumele specifice localităţii. Pînă atunci însă, prezentăm şi celorlalţi prieteni primele costume lucrate de voi. Mult succes! (vezi foto.)

Ihora Nicuşor — Răşinari, **Dinu Vasile** — Moreni, **Plîngău Mircea** — Piteşti, **Mustăţea Doina** — comuna Mihăeşti şi mulţi alţii care ne-au trimis corespondenţe interesante vor primi prin poştă, rozetele obţinute.

Pentru toţi prietenii rozetelor!

Urmăriţi cu regularitate revista. Într-unul din numerele viitoare se va publica rezultatul primei etape a concursului «Rozetele Cutezătorii» din acest an şcolar. Veţi afla cine este cîştigătorul mult visatului trofeu: Pana de aur, precum şi şcoala unde va poposi aceasta pînă la încheierea următoarei etape a concursului.

AMICUL ROZETELOR

Jertfe nemuritoare

Amuţiseră de curînd tunurile primului război mondial. Pămîntul răscolit de bombe fumega încă şi ţara întreagă era în suferinţă.

Foamete, şomaj.

Pe masa lucrătorilor pîinea era tot mai puţină, viaţa tot mai apăsătoare. Revolta cuprinsese masele asuprite. În fruntea acţiunilor greviste, care aveau loc atunci, în acea perioadă de foamete şi mizerie, se aflau şi muncitorii tipografi de la întreprinderile Sfetea **şi** Minerva.

Dimineaţa zilei de 13 Decembrie 1918 i-a găsit în plină acţiune, au intrat în grevă generală. Luptei lor li s-au alăturat mii de muncitori bucureşteni, care au ieşit în stradă scandînd lozincile: «Vrem pîine!», «Jos cenzura!», «Jos starea de asediu!»...

Rînduri-rînduri se strîngeau muncitorii, demonstrînd, cerîndu-şi drepturile. Dar, în piaţa Teatrului Naţional, coloanele de manifestanţi s-au aflat faţă în faţă cu armata, scoasă din căzărmi de stăpînire.

Generalul Mărgineanu (care avea să se laude în memoriile sale că a fost primit după represiune la palat, unde regele l-a «sărutat pe ambii obraji», pentru felul cum ştiuse să apere interesele stăpînilor) a ordonat cu cinism să se deschidă focul.

Armele au clănţănit sec şi strada s-a umplut de fum şi sînge...

Atunci, în acea zi friguroasă de decembrie, au căzut în Piaţa Teatrului Naţional peste o sută de muncitori sub focul gloanţelor.

Profund revoltat de masacrarea muncitorilor, cunoscutul luptător revoluţionar Gh.M.Vasilescu avea să reînvie în articolul «Din trecutul apropiat» publicat în coloanele ziarului «Socialismul» un tablou impresionant al fărădelegilor săvîrşite de forţele represive în faţa Teatrului Naţional şi la Clubul muncitoresc din Str. Sf. Ionică.

«Cu mitraliera, baioneta şi patul de puşcă, stăpînitorii ne-au scos la 13 Decembrie din localul nostru...

Sub lovitura patului de puşcă s-au năruit dulapuri şi biblioteci... Parcă a trecut o hoardă prin sălile noastre care scăpaseră neatinse de urgia războiului abia încheiat».

Actele samavolnice ale organelor represive scria Gh. M. Vasilescu nu au putut intimida muncitorimea, căci «dacă s-au nimicit urmele expresive ale unei activităţi, au rămas în schimb, săpate în însăşi viaţa oamenilor, celelalte urme, nepieritoare, care vorbesc de victoriile muncitorimii organizate, de împlîntarea socialismului în mintea şi sufletul exploataţilor!»

Evenimentele de acum o jumătate de secol, de la 13 Decembrie 1918, constituie un episod eroic în şirul marilor lupte revoluţionare din frămîntata noastră istorie, o impresionantă mărturie a spiritului de jertfă al clasei muncitoare, a poporului român în lupta plină de abnegaţie pentru împlinirea idealului de libertate, dreptate socială şi o viaţă mai bună.

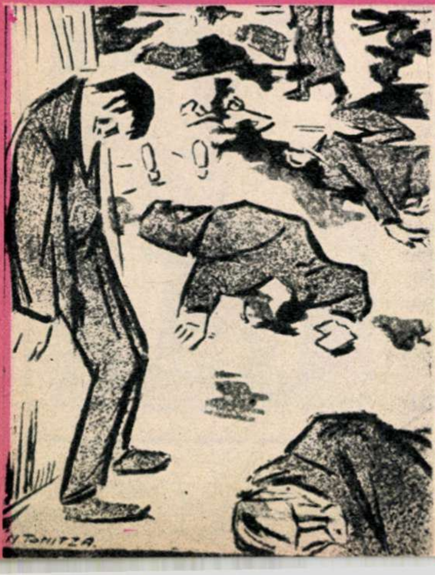

N. Tonitza: 13 decembrie 1918

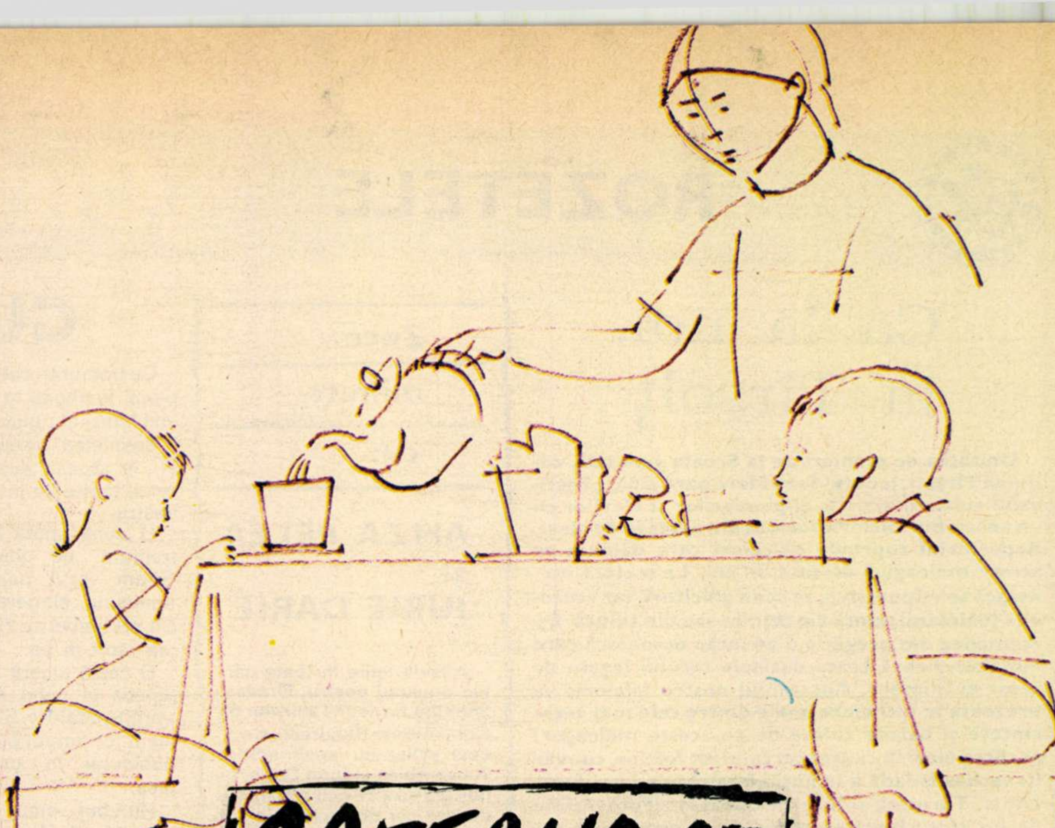

CAFEAUA CU LAPTE A TATII

de **SORIN HOLBAN**

Aşteptam duminica, pentru cafeaua cu lapte. Cea mică număra zilele

— Azi ce-i?

— Marţi, răspunde Lae cu voce îngroşată, fiindcă Lae ştia toate zilele săptămînii şi număra, fără oprire, pînă la o sută. Eu număram pînă la un milion, pînă la două şi dacă voiam număram pînă la zece milioane.

— După marţi e duminică? — întreba cea mică.

— E miercuri, proasto...

Ieşeam în stradă. Cea mică se ţinea după noi. Făcea doi paşi la un pas de-al nostru. Nicu Pacoste, fiul negustorului din colţ, rîdea cu gura pînă la urechi.

— Iar s-a luat după voi?

— Eşti un prost, îi spunea cea mică. Mîine e miercuri, şi pe urmă e duminică.

— Mult îmi pasă mie că e duminică...

— E duminică şi mîncăm cozonac şi cafea cu lapte.

— Mare scofală! Eu mănînc de astea cînd vreau...

— Minţi! îi spunea cea mică.

— Nu mint...

— Minţi... Şi cozonacul nostru e cu stafide...

— Al nostru e cu nucă...

— Cu nucă şi cu stafide, o ţinea morţiş cea mică. Şi eu mănînc numai miez. Şi beau cafea cu lapte. Cîtă vreau...

— Eu beau zece căni! — se lăuda Nicu Pacoste.

— Eu beau o sută! — ţipa cea mică. O dată am băut o mie...

— Mincinoaso! — rîdea Pacoste. Ştii cît e o mie?

— O mie e mai mult ca un milion, şi gata...

Aşteptam duminica. Ne sculam mai devreme ca în alte zile dar ţineam ochii închişi. Trăgeam cu urechea. Auzeam tusea înceată a tatii, din patul alăturat, şi simţeam pe la nări fumul înecăcios de ţigară. Era ţigara de duminică a tatii.

— Vezi că s-au sculat, şoptea tata.

Cea mică ofta încetişor, de plăcere. Mama se dădea tiptil jos din pat. O auzeam aprinzînd primusul. Duduia primusul, de mai mare dragul. Aroma de cafea pătrundea în odaie, ameţindu-ne. Cea mică nu răbda. Deschidea ochii.

— Azi e duminică, spunea ea.

Tata rîdea. Stingea ţigara. Ne lua la el în pat. Era cald sub plapumă.

— Aţi dormit bine? — ne întreba tata.

— Am dormit, răspundea cea mică. Azi e duminică şi mîncăm cozonac şi cafea cu lapte.

Mama striga după noi. Intram în bucătărie. Pe masă ne aşteptau cozonacul şi ibricul mare, plin cu cafea. Ne turna cîte o ceaşcă.

— Tu vrei? îl întreba pe tata.

— Nu vreau, răspundea tata. Nu mi-e foame...

Tata nu voia niciodată cafea. Nici cozonac nu mînca. Ne minunam cu toţii de ce nu i-o fi plăcînd tatii bunătăţile de pe masă.

— Eu mai vreau! — gîfîia cea mică. Lui Lae i-ai dat cozonac mai mult...

Mama ne mai dădea cîte o jumătate de cană. Pe urmă ştergea ibricul cu o bucată de cozonac. Asta era porţia ei.

— Să vă fie de bine, copii, spunea tata.

Aprindea o ţigară. Noi intram din nou sub plapumă, cu burţile pline.

— Ţi-am oprit un pic de cafea, o auzeam pe mama din bucătărie.

— Bea-o tu, şoptea tata.

Ne cuprindea somnul. Ca prin vată, auzeam pînă la noi voci din bucătărie.

— A spus să mai încerc luni sau marţi, zicea tata.

— I-ai cerut un aconto? — întreba mama.

— A spus că n-are numerar...

— Dacă nici el nu are, ofta mama... Da'aşa spun toţi patronii...

Auzeam tusea înceată a tatii şi zgomot de vase spălate.

— Trebuie neapărat să plătim laptele, spunea mama.

— A spus să mai încerc luni sau marţi, repeta tata.

— Ar fi trebuit să insişti, să-ţi dea un aconto... spunea mama.

— A spus că n-are numerar...

Cea mică vorbea prin somn. Se certa cu Nicu Pacoste. Adormeam.

Apoi aşteptam duminica...

Sat în Bărăgan

de **FĂNUȘ NEAGU**

Satul meu. Grădiștea. Aici am scris cea dintîi carte — și satul rămîne prezent în tot ce am scris de atunci încoace. E seară și miroase a pelin și cimbru ars. Sînt sigur că dau miros amar și salcîmii cu inele galbene, tufele de măturică, vișinii îngenuncheați să-și mai privească o dată frunzele, cocoșii de tinichea din creasta casei, nucii crestați adînc cu briceagul, plopii cu roata în care-și fac berzele cuib. Sub malul de dincolo de casă,curge Buzăul, pe care astăzi l-am trecut de trei ori (o dată pe pod de lemn, de două ori pe pod de piatră), iar mai departe, înfundate pe Lună, clocotesc bălțile: Amara, Ciulnița, Balta-Albă, ultima cîntată de Alecsandri, într-un trecut în care ciobanii din Satu-Lung, din tîmpla Brașovului, treceau munții, cu tîrlele spre lunga cîmpie a Bărăganului și unii rămîneau să se așeze pentru vecie în aceste pămînturi mănoase. Din acele uluitoare transhumanțe, trăite sub atacul vulturilor, apoi al corbilor și-al lupilor s-au rînduit satele din cotul dulce al Dunării, devenite, prin timp, mari producătoare de grîu, uzine ale pîinii, străbătute pe dedesubt de caii grîului pe care bunica mea, în vîrstă de o sută de ani (cu mai bine de cincizeci de nepoți și strănepoți) — mai bătrînă decît orice casă din sat, căci toate s-au dărîmat și s-au ridicat iarăși, mai bătrînă decît salcîmii și decît biserica — i-a auzit, în fiecare vară, pe întindere de un secol, gonind pe sub drumurile cîmpiei, către toate patru zările, și i-a păscut, punîndu-le dinainte pămînt stropit cu sudoare și sînge și, uneori, cu trupuri tragice din trupul ei rupte.

Serile, acum, la Grădiștea, sînt de sidef, pe munții duși în zarea Rîmnicului, de unde vin ploile, în asfințit, saltă păuni cu pieptul verde, seîncheagă în clocot zalele nopții, către Brăila, pe drum adînc, de legendă, se rotesc turme, cu botul în ierburi, și cînd întunericul înfundă șomoioage de ceață în gura Lunii, plutește peste tot cîntec subțire. Toamna bate toaca-n inima pămîntului și simt cum se clădesc împrejur turnuri de porumb, clopotnițí de lumină, iar în pridvoarele grele de nuci și gutui și napi, păstrînd încă în lemn mirosul de secară, descîntat și vrăjit, vinul bun adună oamenii la vorbă. Și noaptea curge spre dimineață, amețită de stele: Rarițele, Cloșca cu pui, Carul mare, răsturnat și Carul mic, cu osiile neunse.

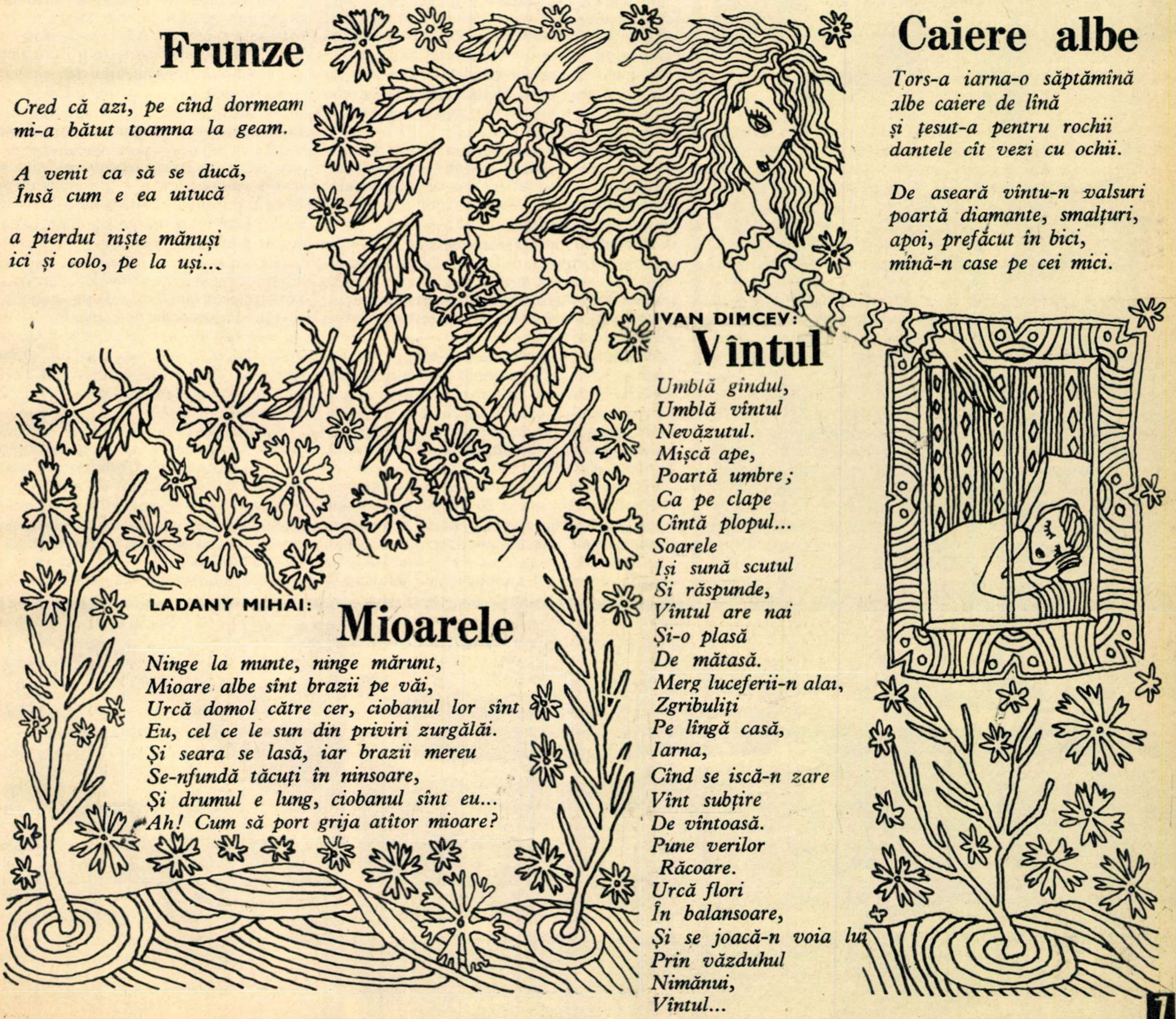

MIOARA CREMENE:

Frunze

Cred că azi, pe cînd dormeam
mi-a bătut toamna la geam.

A venit ca să se ducă,
Însă cum e ea uitucă

a pierdut niște mănuși
ici și colo, pe la uși...

MIHAI AVRAMESCU:

Caiere albe

Tors-a iarna-o săptămînă
albe caiere de lînă
și țesut-a pentru rochii
dantele cît vezi cu ochii.

De aseară vîntu-n valsuri
poartă diamante, smalțuri,
apoi, prefăcut în bici,
mînă-n case pe cei mici.

LADANY MIHAI:

Mioarele

Ninge la munte, ninge mărunt,
Mioare albe sînt brazii pe văi,
Urcă domol către cer, ciobanul lor sînt
Eu, cel ce le sun din priviri zurgălăi.
Și seara se lasă, iar brazii mereu
Se-nfundă tăcuți în ninsoare,
Și drumul e lung, ciobanul sînt eu...
Ah! Cum să port grija atîtor mioare?

IVAN DIMCEV:

Vîntul

Umblă gîndul,
Umblă vîntul
Nevăzutul.
Mișcă ape,
Poartă umbre;
Ca pe clape
Cîntă plopul...
Soarele
Își sună scutul
Si răspunde,
Vîntul are nai
Și-o plasă
De mătasă.
Merg luceferii-n alai,
Zgribuliți
Pe lîngă casă,
Iarna,
Cînd se iscă-n zare
Vînt subțire
De vîntoasă.
Pune verilor
Răcoare.
Urcă flori
În balansoare,
Și se joacă-n voia lui
Prin văzduhul
Nimănui,
Vîntul...

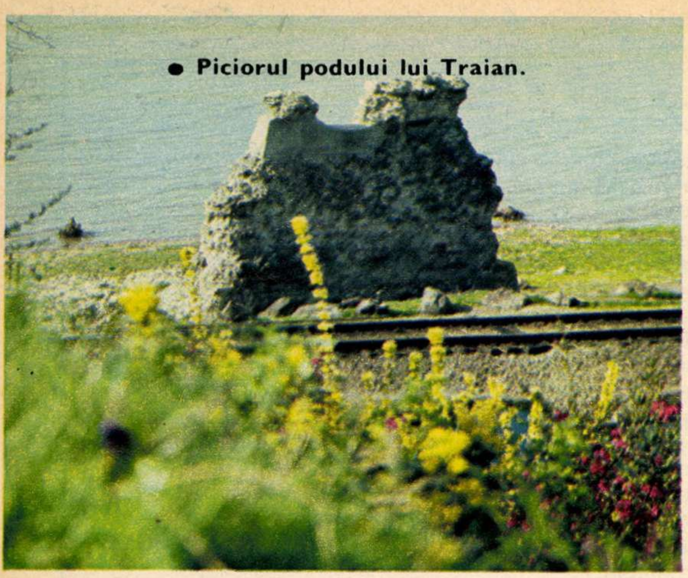
● Piciorul podului lui Traian.

PE-UN
PICIOR
DE PLAI

TURNU SEVERIN

de ION GRECEA

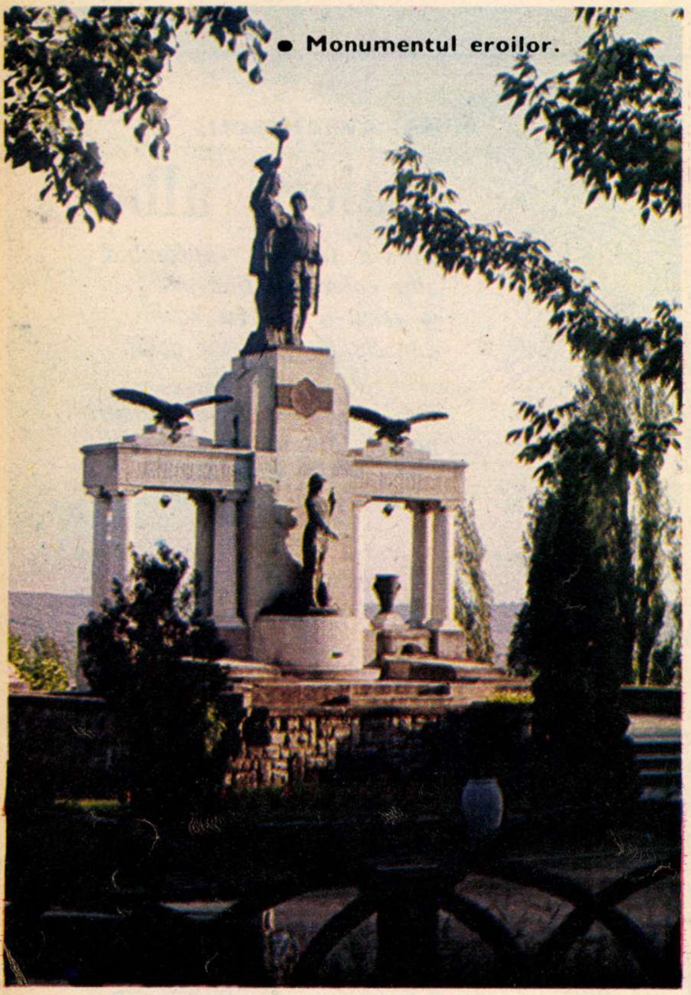
● Monumentul eroilor.

Venind cu trenul dinspre Craiova și ajungînd pe dealul Balotei, călătorului i se deschide de la fereastra vagonului, jos în vale, către dreapta, o priveliște neașteptată și încîntătoare: mii de acoperișuri ce sclipesc în soare într-un roșu aprins, parcuri și grădini etalîndu-și verdele crud ca niște pete de culoare pe un imens tablou, sute de străzi drepte ca trase cu linia, coșuri de fabrică slobozind către cer fuioare de fum alburiu, tot acest ansamblu citadin fiind ocolit de panglica argintie a Dunării pe care se văd înșiruite, ca niște jucării, vapoare și șlepuri ancorate la cheiul portului.

Este orașul Turnu Severin, orașul trandafirilor, cum pe drept cuvînt l-au numit toți cei care l-au vizitat pentru bogăția rozelor ce se întîlnesc pe bulevarde, prin parcuri sau prin curțile caselor.

Ridicat în apropierea vechilor ruine ale castrului Drobeta, în Cîmpia Severinului, orașul a cunoscut în decursul anilor o foarte rapidă dezvoltare, ajungînd astăzi la aproape 50 000 locuitori, fiind un important centru economic și cultural al țării.

Vestigiile arheologice descoperite în scurgerea timpului, vorbesc edificator despre trecutul istoric al acestor meleaguri. Chiar în marginea de est a orașului, pe malul Dunării, se mai vede și astăzi o parte a piciorului de piatră al podului construit de vestitul arhitect Apollodor din Damasc, la porunca împăratului Traian, pod în lungime de peste 1 000 de metri, avînd 20 de picioare, peste care a trecut în Dacia o parte din armata romană să-l înfrunte pe Decebal. Celălalt picior se poate zări pe malul iugoslav. Se spune că într-atît a uimit lumea trăinicia acestei construcții, încît Francisc I, regele Franței, l-a rugat pe Soliman Magnificul să-i înlesnească dărîmarea unui picior al podului pentru a afla secretul inegalabilei construcții antice. Ruinele castrului Drobeta, ce avea drept scop apărarea podului, ne dau o imagine a tot ce a fost civilizația romană. Băile, drumurile (pretorian, decuman, al soldaților), sala sacră, festivă, capela, magaziile de arme, hambarele, marile porți, locuința comandantului, pretoriul, totul demonstrează edificator acest lucru. Urmele Cetății Severinului de prin secolul al XIII-lea, biserica medievală cu contraforturi din vecinătatea castrului, băile romane (în acele timpuri cele mai mari din Dacia inferioară), sînt monumente istorice ce pot fi vizitate de oricine trece prin orașul modern de azi, ele însemnînd peste timp mărturii grăitoare ale unui trecut glorios.

Decretul pentru înființarea noii așezări urbane s-a dat la 22 aprilie 1833, urmînd să se construiască în «orașul de negoți»... «o biserică, o casă pentru maghistrat (primăria), un tribunal, un birt, o școală...» De atunci, în cei peste o sută treizeci de ani, orașul s-a dezvoltat încontinuu, ajungînd să fie astăzi unul din importantele porturi-municipii de pe Dunăre.

Severinenii se pot mîndri cu noul complex pentru industrializarea lemnului, ridicat nu departe de castrul Drobeta, cu vapoarele făurite de constructorii de nave.

Turnu Severin cunoaște în ultimul timp, asemeni multor așezări de pe întinsul patriei, o nouă întinerire. Zveltele construcții edilitare, alături de cele vechi, dar de-o monumentală arhitectură, cum e Palatul Culturii,

● Vestigiile castrului roman.

● Noua clădire P.T.T.R.

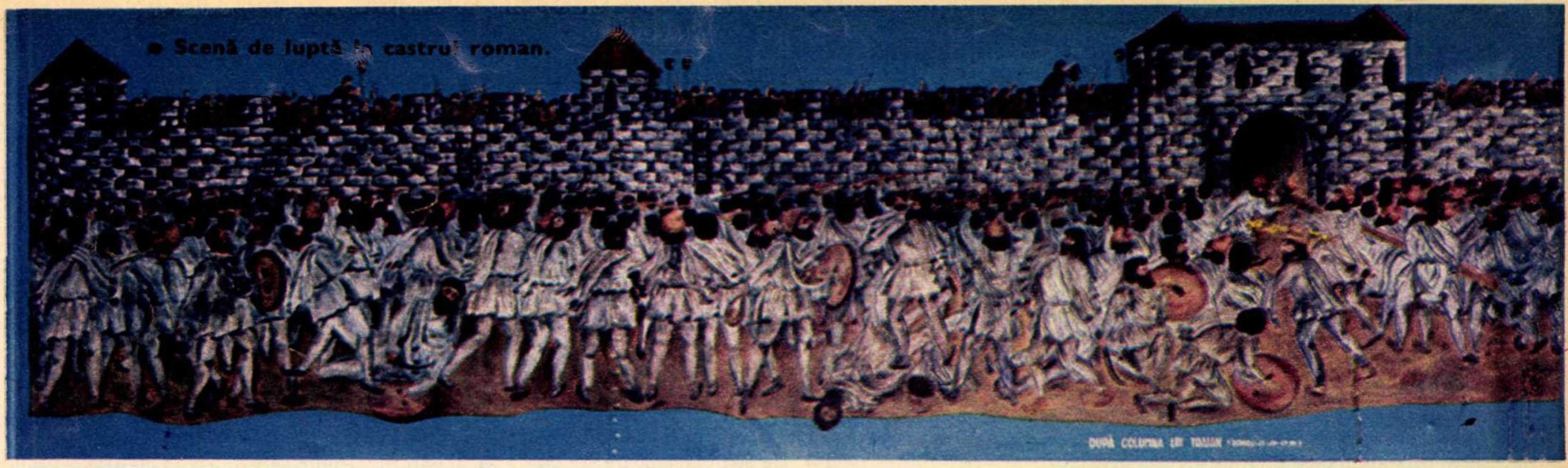
• Scenă de luptă în castrul roman.

îi dau un aspect citadin modern. Impunătoarele blocuri noi, cu sute de apartamente, ce se ridică în vechile cartiere, frumoasa clădire a poştei din centrul oraşului, noul Hotel turistic din «parcul trandafirilor» cu vedere spre Dunăre, clădirile luminoase ale liceelor, modernizarea principalelor bulevarde străjuite de bătrîni castani, ne prezintă un oraş în continuă înflorire.

De la castrul Drobeta, simbolizînd războaiele daco-romane, la Monumentul-criptă al eroilor ridicat în memoria celor căzuţi, luptînd împotriva invadatorilor germani în primul război mondial şi, mai apoi, la obeliscul de la intrarea de est a oraşului, ce aminteşte de vitejia ostaşilor şi a muncitorilor mobilizaţi de partid în august 1944 la luptă pentru izgonirea hitleriştilor din ţară, este un lung drum al istoriei, drum ce străbate veacurile prin acest oraş, confirmînd prin etapele sale cele mai importante sacrificii de sînge al înaintaşilor noştri prin apărarea gliei străbune.

În acele zile fierbinţi ale insurecţiei, oraşul, ce suferise în patru luni unsprezece masive bombardamente, a trăit una din cele mai strălucite pagini de vitejie demne de virtuţile ostăşeşti ale celor ce şi-au dovedit în trecutele vremi eroismul pe aceste meleaguri dunărene.

Două coloane hitleriste ameninţau oraşul sîngerînd încă în focul nestins al exploziilor. În cazarmă, o mînă de oameni... La Şantierul naval, la Atelierele C.F.R., pe străzi sute de muncitori, femei, copii...

— La arme! a fost chemarea comuniştilor. Să ne apărăm oraşul atît de lovit de vitregia războiului. Nici un hitlerist să nu treacă porţile Severinului!

Puştile, grenadele, mitralierele au trecut din mînă-n mînă. Un singur front la marginea oraşului, o singură inimă în zăvoiul Topolniţei, un singur gînd, o singură voinţă: nici un picior de fascist pe străzile răscolite de bombe!

Lupta a fost crîncenă. Militarii, alături de muncitori, de ţăranii veniţi în grabă din împrejurimi, de femeile şi bătrînii ce n-au putut rămîne la casele lor, au ţinut piept puhoiului hitlerist timp de opt ore. Sub ploaia de gloanţe, copiii trăgeau după ei cutii grele cu muniţii, se strecurau prin şanţuri, duceau în linia întîia sute şi sute de cartuşe. Se auzeau răpăituri de mitraliere, şuierul proiectilelor, exploziile grenadelor. Lunca Topolniţei devenise cîmp de luptă.

Spre sfîrşitul zilei, victoria a fost de partea severinenilor. 1 600 de hitlerişti au intrat în oraş, însă cu mîinile ridicate şi escortaţi de luptătorii ce înţeleseseră din chemarea partidului că noua viaţă a patriei trebuie apărată cu sînge...

Au trecut anii...

Oraşul trandafirilor revarsă azi bogăţia parfumului de roze peste meleagurile scăldate de soare ale patriei, invitînd călătorul ce-l zăreşte din goana trenului să coboare pentru un scurt popas într-o oază de linişte, în vecinătatea migdalilor şi smochinilor ce cresc aci în blînda climă mediteraneană.

Şi-i va fi dat să trăiască clipe de adîncă emoţie călcînd dalele castrului pe unde a trecut cîndva împăratul Traian către Sarmizegetusa, umblînd prin poienile în care Tudor din Vladimiri îşi aduna pandurii, oprindu-se o clipă sub castanii admiraţi odinioară de Arghezi, Minulescu şi Sadoveanu...

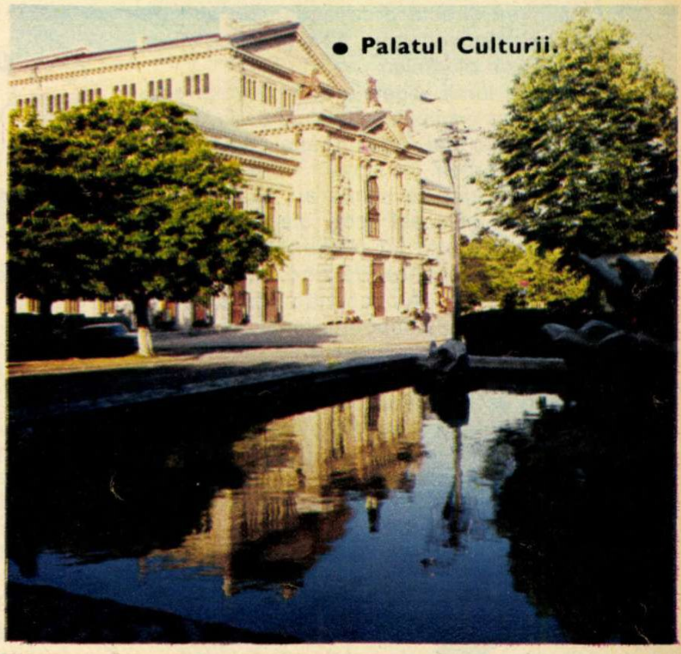
• Palatul Culturii.

• Peisaj portuar

ŞTERGAR ROMÂNESC

Cu rîuri late-mpodobit şi flori,
Cu fel de fel de semne şi culori,
Cu vergi bătute-n el şi cu lăstuni,
Ştergarul nostru vine din străbuni.

El e din pînză albă — colilie —
cusut cu flori din maci, de veşnicie:
Puţin în lat, dar lung şi înflorat
Cum vremea dinainte l-a păstrat.

La nunţi, de veacuri, este luat în joc,
La mînă, după gît, peste mijloc.
Românu-n cîmp, unde răcoare nu-i,
Îşi scaldă faţa-n rîurile lui.

Ai mei, întins, din nu ştiu ce ecouri
Îl prind pe zid, cu blide şi tablouri,
Cu aripile desfăcute-n soare
Ca fluturele care-ar sta să zboare.

Natura chiar îl are semn de pace:
Peste oceane, peste mări buimace,
Atunci cînd zvîrle curcubeu ceresc
Înalţă şi ştergarul românesc.

VIRGIL CARIANOPOL

AGRICULTURA FULGERELOR

de N. MARIȘ

De mii de ani se știe că fulgerele înviorează vegetația. În jurul firelor de paratrăsnet plantele cresc mai repede și mai bine.

Încă anticul Plinius era intrigat de constatarea că mai întotdeauna descărcările electrice, excluzînd trăsnirea directă a copacilor, nu sînt periculoase pentru vegetație, ba s-ar putea spune că vitalizează plantele.

Predilecția lumii vegetale față de volții electricității a fost explicată mult mai tîrziu, cînd a fost cunoscută mai îndeaproape tainica lume a acestui fenomen. În scopul de a-și verifica ipotezele, oamenii de știință au pus electricitatea la lucru. În acest scop, alegînd un cîmp semănat cu tomate, au introdus la un capăt al terenului doi electrozi de zinc, iar la celălalt, doi de cărbune. «Alimentîndu-se» solul cu un curent de 13 miliamperi la tensiunea infimă de 2 volți, plantele au început să crească mai repede, roșiile obținute s-au dovedit mai dulci și mai mari ca de obicei.

Cînd și-au dat seama că plantele au prins gust pentru miliamperi, cercetătorii au întreprins experiențe mai ample. S-a putut astfel constata că în ceea ce privește «slăbiciunea» pentru curentul electric, sfecla de zahăr și cartofii dețin locul întîi. Dar nici vița de vie nu e mai puțin însetată de electricitate; strugurii tratați electric sînt mai dulci și mai frumoși. Rezultate uimitoare a dat alimentarea cu curent a grîului, orzului, mazărei și ovăzului. Orzul s-a copt cu 12 zile mai repede față de «martor» (cum numesc savanții plantele care nu au fost supuse experienței). Iar grîul și orzul și-au dublat producțiile!

Apetitul plantelor față de electricitate se explică prin aceea că ele au capacitatea de a absorbi din aer ioni ușori, negativi, ceea ce reduce gradul de conductibilitate electrică a atmosferei cu 30 pînă la 50 la sută. Acest fapt favorizează procesul de fotosinteză, a cărui importanță vitală în creșterea plantelor nu mai trebuie subliniată.

Electricitatea intervine și pe altă cale în destinul vegetației terestre. Cînd vremea este frumoasă, aerul fiind saturat de sarcini pozitive, curentul electric se îndreaptă de la rădăcină către vîrful plantelor. Pe timp urît, electricitatea circulă invers. Aceste schimbări de sensuri influențează procesele fiziologice și în special mecanismul de alimentare a plantei de către rădăcini. Cînd timpul este plăcut, plantele sînt mai «pofticioase», în timp ce pe vreme urîtă «li se taie» și lor pofta de mîncare.

Dacă electricitatea este atît de prielnică plantelor, nu ne oferă ea o cale de influențare a dezvoltării lor încă înainte ca acestea să germineze? Teoretic, răspunsul se anunța pozitiv. Ultimul cuvînt l-a avut experiența: înainte de semănat, semințele au fost tratate cu curent electric. Ei bine, toate așteptările au fost depășite! Plantele au încolțit mai repede, perioada de coacere s-a redus cu pînă la 10 zile, iar producțiile s-au vădit din nou superioare. Toate acestea cu ajutorul unei ședințe de electroterapie în durată de 30 pînă la 60 de secunde.

Cartofii au răsplătit și ei strădania cultivatorilor care le-au oferit noul gen de tratament electric. Doar că s-au dovedit mai pretențioși. Ca să-și mărească puterea de germinare, întîlnirea cu cîmpul electric trebuie să aibă loc la 65-130 zile după recoltare. De o mare importanță este cunoașterea frecvenței curentului; o frecvență mai mare sau mai mică poate inhiba capacitatea de germinare.

La fel de fecund s-a dovedit pentru semințe și cîmpul electromagnetic. În urmă cu cîțiva ani, învățații constatau că o serie de plante se orientează în timpul creșterii după... Polul Nord. Astfel, dacă semințele de porumb încolțite au fost menținute timp de 240 de ore cu vîrful embrionului îndreptat spre nord, ele s-au dezvoltat mai bine, iar ritmul de creștere a fost aproape dublu. Dacă erau îndreptați spre Polul Sud, după cîteva zile, aproape de necrezut, sub impulsul unei atracții necunoscute embrionii «căutau» nordul, schimbîndu-și direcția de creștere cu 180°!

Surprinzînd această preferință a embrionului, unui om de știință i-a venit năstrușnica idee de a se semăna suprafețe imense cu cereale orientate astfel. Ca treburile să meargă mai sigur, el a preconizat fabricarea unor mașini de semănat înzestrate cu busole. Pe oceanele holdelor viitoare vom întîlni probabil neobișnuite nave orientate astfel și care vor garanta agricultorului de mîine recolta.

Dacă electricitatea are un rol binefăcător asupra plantei în atîtea etape ale dezvoltării ei, cum reacționează ea cînd este tratată cu electricitate în perioada înfloririi? Studiile întreprinse au permis să se constate că tratarea polenului cu unde electromagnetice a provocat interesante mutații (variații ereditare). Și de data aceasta plantele se dovedeau mai precoce și produceau fructe mai mari. Experiențele efectuate pe flori de vișin și de cireș au scos la iveală și faptul că tratamentul electric a determinat creșterea de patru ori a capacității de hibridare. Bineînțeles că și semințele rezultate din aceste fructe sînt la înălțimea părinților lor, avînd o foarte ridicată forță germinativă.

Dar solul? Exista un precedent: dacă apa de mare poate fi desalinizată cu ajutorul electricității, de ce n-ar beneficia de aceasta și solurile? Evident, cele sărate. Primele experiențe au fost efectuate pe soloneţuri. Dacă se înfig în sol niște electrozi legați la o sursă de curent continuu, începe un proces de electroliză. Apa din pămînt este atrasă către electrozi, ducînd cu ea și sărurile. Pentru ameliorarea cu gips a unui soloneț este nevoie de cîțiva ani. Cu ajutorul electroosmozei, aceeași operație durează cîteva luni și are un preț mult mai redus. Circulația curentului în sol aduce și alte beneficii acestuia; îi mărește capacitatea de asimilare a azotului, a fosforului și reduce pierderile de umezeală prin evaporare.

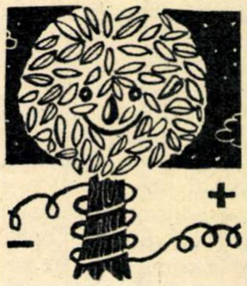

Electricitatea poate fi utilizată cu succes în fitopatologie (bolile plantelor). Nu de mult a fost experimentată o metodă radiomagnetică, constînd în înfășurarea în jurul rădăcinilor sau a tulpinelor unor plante sau arbori bolnavi a unei rețele prin care trece curent. În acest fel a fost combătută mana.

Unui savant francez i-a venit ideea originală de a folosi undele herțiene în vindecarea unei mușcate căreia i-a fost inoculat extract dintr-un țesut canceros vegetal. Pusă într-un astfel de circuit, planta s-a vindecat. Alte experiențe, asupra grîului, cartofului, ricinului, de asemenea cancerizați, au arătat că, după ce plantele se însănătoșesc, ele cresc mai viguroase. De atunci amelioratorii și oamenii de știință caută să exploateze cît mai cu folos această latură necunoscută a emisiunilor radiofonice, avînd în vedere însă că fiecărei plante îi priește o anume frecvență. Deci totul e să găsești lungimea de undă preferată.

Dacă plantele manifestă anume preferințe radiofonice, nu ne mai miră sensibilitatea lor față de petele solare sau aurora boreală. Aceste constatări, care au stîrnit interesul multor savanți, ne confirmă încă o dată puternica influență a fenomenelor electrice asupra dezvoltării lumii vegetale.

Solul e desanilizat, plantele sînt orientate către nord, bolile lor sînt vindecate. Așadar, electricitatea poate totul în agricultură? Dar grîul, orzul, floarea-soarelui mai suferă uneori din lipsă de umiditate. Au nevoie de ploaie. Pînă nu de mult lipsa apei putea echivala cu o catastrofă. Dar de curînd electricitatea s-a decis să rezolve și această problemă. Dacă o tensiune de 50 kw trece printr-un conductor neizolat lung de 1 800 m și gros de 0,25 mm se realizează «efectul corona», care provoacă ploaia. Experiențele arată că atîta timp cît conductorul e în funcțiune plouă!

Se pare că nici o îndoială nu mai este cu putință: epoca agriculturii dirijate electric începe!

BANANELE ECUADORULUI NU AU NEVOIE NUMAI DE AURUL SOARELUI SUD-AMERICAN. ACEASTĂ PLOAIE DE INSECTICID LANSATĂ DINTR-UN ELICOPTER ARATĂ CĂ BINEFACERILE TEHNICII MODERNE NU-I SÎNT NICI ELE INDIFERENTE.

FILTRELE COLORATE elimină razele luminoase nocive. Cu ajutorul culorii, lumina naturală sau artificială poate fi modificată în folosul plantelor din sere. Reducerea componenților verzi, eliminarea unora dintre cei albaștri, ca și transformarea razelor ultraviolete în roșii fac lumina cu mult mai prielnică vegetației. Folosirea acestui procedeu poate intensifica dezvoltarea plantelor în sere cu 80%.

GAROAFELE SÎNT SENSIBILE la virusuri. Dacă prezența acestora nu împiedică dezvoltarea normală a plantei, cultivarea ei în mediu antivirotic dă rezultate spectaculoase. La stațiunea experimentală horticolă din Lymington (Anglia) cercetătorii au înregistrat că în absența celor nouă viruși care afectează garoafele acestea cresc mai viguros, înfloresc mai abundent. Spre bucuria tuturor iubitorilor de frumos.

CÎND ȚIN «DIETA» prescrisă de curînd de către specialiști, producția de lînă a oilor crește de patru ori. Elementul de bază al acestei «diete» este un plus de albumină preparată pe cale artificială. Încă o dată, chimia are cuvîntul.

MAI MULT AER priește animalelor. Ținute într-un grajd cu aerisire optimă (un sistem de ventilație schimbînd aerul de 80 de ori într-o oră), o grupă de vaci a dat o producție egală cu a celor care și-au petrecut tot timpul în aer liber.

ÎN SCHIMB PLANTELE au nevoie uneori de mai puțin oxigen pentru a se dezvolta mai bine. Dr. Olle Bjorkman a descoperit că plantele tinere cresc de două ori mai repede în mediu suboxigenat decît atunci cînd sînt aerisite normal. Cauza este că reducerea alimentării cu oxigen intensifică fotosinteza. O excepție: porumbul, la care diferența între creșterea obținută în cele două situații este minimă.

«MODA» PENTRU OI: se fixează pe corpul fiecăreia o peliculă subțire de polietilenă, în valoare de 10 cenți. Cu ajutorul ei, oile evită pericolul de îngheț care apare în prima lună după tuns. Importanța acestei inovații reiese clar dacă ne amintim că anual în Australia pier din cauza frigului un milion de oi.

DUPĂ LECTURA PRESEI, amestecați ziarele cu melasă și... dați-le la vite! Oamenii de știință americani consideră că hîrtia de ziar ar trebui să constituie cel puțin 17% din hrana animalelor. Deși consumarea ziarelor nu le dezvoltă în mod special intelectul, aceasta nu le împiedică să cîștige în greutate!

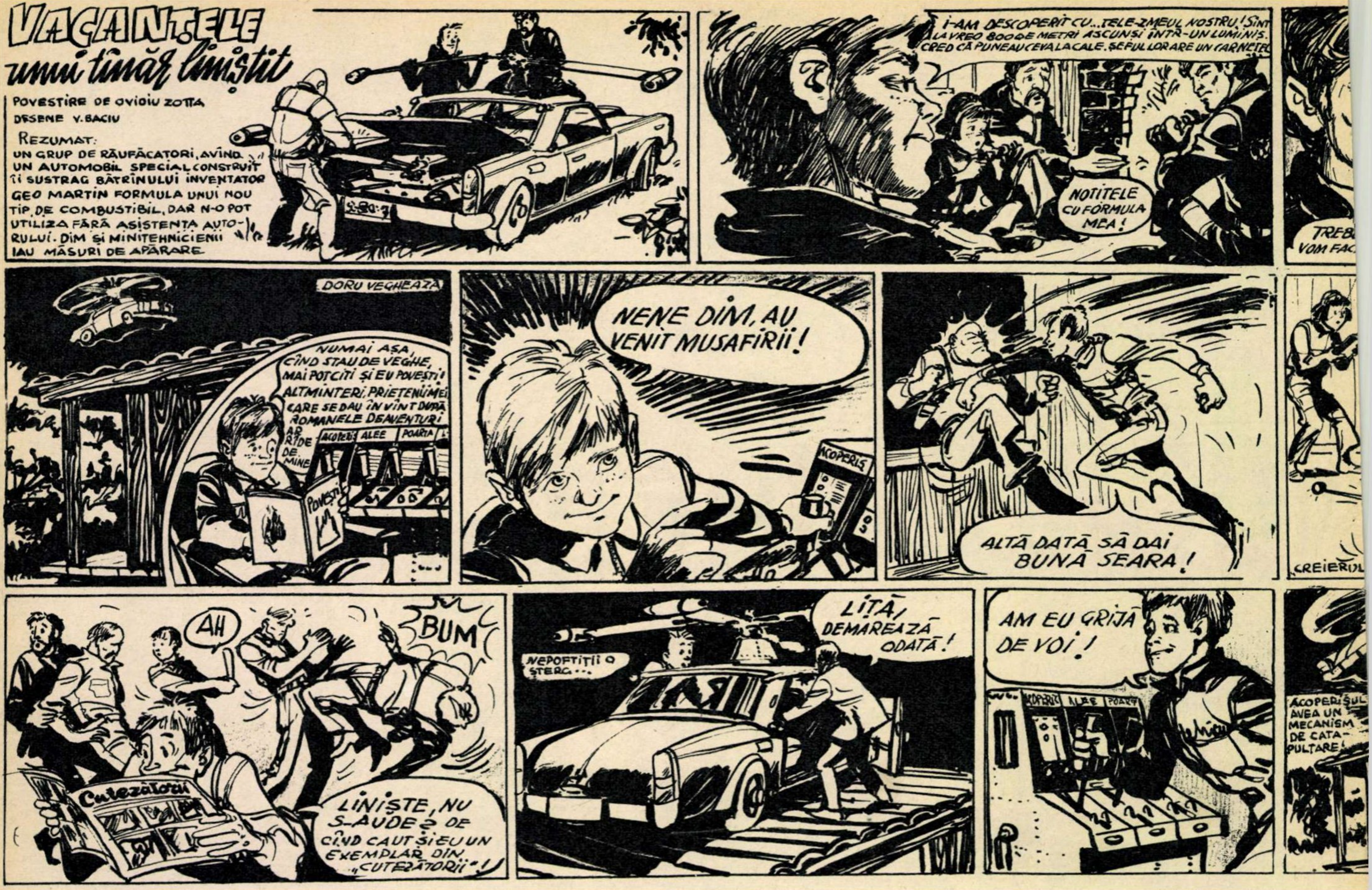
VACANȚELE
unui tînăr liniștit
POVESTIRE DE OVIDIU ZOTTA
DESENE V. BACIU
REZUMAT:
UN GRUP DE RĂUFĂCĂTORI, AVÎND UN AUTOMOBIL SPECIAL CONSTRUIT ÎI SUSTRAG BĂTRÎNULUI INVENTATOR GEO MARTIN FORMULA UNUI NOU TIP DE COMBUSTIBIL, DAR N-O POT UTILIZA FĂRĂ ASISTENȚA AUTORULUI. DIM ȘI MINITEHNICIENII IAU MĂSURI DE APĂRARE
I-AM DESCOPERIT CU... TELE-ZMEUL NOSTRU! SÎNT LA VREO 800 DE METRI ASCUNȘI ÎNTR-UN LUMINIȘ. CRED CĂ PUNEAU CEVA LA CALE. ȘEFUL LOR ARE UN CARNEȚEL
NOTIȚELE CU FORMULA MEA!
TREB
VOM FAC
DORU VEGHEAZĂ
NUMAI AȘA, CÎND STAU DE VEGHE, MAI POT CITI ȘI EU POVEȘTI! ALTMINTERI, PRIETENII MEI CARE SE DAU ÎN VÎNT DUPĂ ROMANELE DE AVENTURI AR RÎDE DE MINE
ACOPERIȘ
ALEE
POARTA
POVEȘTI
NENE DIM, AU VENIT MUSAFIRII!
ACOPERIȘ
ALTĂ DATĂ SĂ DAI BUNĂ SEARA!
CREIERUL
AH
BUM
Cutezătorii
LINIȘTE, NU S-AUDE? DE CÎND CAUT ȘI EU UN EXEMPLAR DIN „CUTEZĂTORII”!
NEPOFTIȚII O ȘTERG...
LIȚĂ, DEMAREAZĂ ODATĂ!
AM EU GRIJĂ DE VOI!
ACOPERIȘ
ALEE
POARTA
ACOPERIȘUL AVEA UN MECANISM DE CATAPULTARE!

ATANASIE TOMA

REVANȘA

ROMAN FOILETON

10

Reno, 4 iulie 1910, orele 14,45. În vacarmul sălbatic dezlănțuit de cei 100 000 spectatori adunați pe stadionul de lîngă Reno, urcau pe ring eroii povestirii noastre: Jim Jeffries, Jack Johnson și Tex. Ajuns pe ring primul gînd al lui Tex a fost să se asigure dacă bătrînul său colt de 9 mm se află la locul obișnuit, adică prins vizibil la șold, după obiceiul cow-boy-lor.

În afara șerifului și a celor din poliția federală, Tex era singurul civil înarmat. (La intrarea în stadion toți spectatorii fuseseră sever controlați de arme, iar apoi oamenii șerifului au păzit cu străşnicie armele confiscate, ce urmau a fi înapoiate posesorilor abia a doua zi).

La apariția luptătorilor publicul din stadion se afla într-o stare apropiată de delir. Cîntece, urlete, urale, amenințări, încurajări, toate acestea se amestecau de-a valma într-un muget prelung, asemănător zgomotelor pe care le produc în goana lor turmele de bizoni atunci cînd iau foc ierburile uscate din preerie. Imediat după Tex și cei doi luptători a pătruns în spațiul ringului Bill Jordon, «marele Bill» care, la cei 60 de ani ai săi, mai era încă prezentatorul numărul 1 al meciurilor de box din Statele Unite. Apariția lui Bill a mai potolit oarecum publicul. Cu toate că prezentatorul a dus pîlnia de tinichea la gură pentru a cere să se facă liniște, nimeni nu-l auzea. Bill a urlat, a țipat, dar vacarmul continua.

— Dumnezeu știe ce dracu mai vor și nebunii ăștia — i-a șoptit Bill lui Tex la ureche. Dă-mi coltul tău să trag un foc în aer... Poate așa am să-i potolesc. Tex a încuviințat din priviri. Bill i-a smuls acestuia pistolul de la șold, apoi cu gesturile unui cow-boy a țintit un felinar de tinichea atîrnat în acel colț al stadionului unde se grupaseră fermierii din sud. Mai gălăgioși decît restul spectatorilor, cei din sud agitau deasupra capetelor drapele roș-albastre cu crucea sfîntului Andrei și cîntau provocator «Get Away Dixieland» imnul confederat. Bill a golit toată încărcătura coltului în felinar, făcîndu-l zob, iar ultimul cartuș l-a îndreptat spre cîrligul stîlpului. Astfel că resturile de tinichea s-au risipit deasupra capetelor înfierbîntate ale fermierilor. Măiestria lui Bill a produs efectul scontat. Mulțimea aceea pestriță și gălăgioasă s-a potolit. În liniștea care s-a lăsat, Bill Jordon a redevenit gentelmenul binecunoscut al ringului. Cu eleganță, a făcut cîteva glume cu publicul pentru a limpezi atmosfera stadionului ce se asemăna tot mai mult cu un butoi cu praf de pușcă după care i-a prezentat cu multe amănunte pe cei doi luptători.

Tex a luat și el cuvîntul, urlînd cît îl țineau puterile în pîlnia uriașă de tinichea.

— Meciul îl voi arbitra eu... Voi fi corect, astfel încît să învingă cel mai puternic... Am cu mine coltul de nouă milimetri de care nu m-am despărțit niciodată din clipa în care am început să caut aur în Alaska. Așa cum mi-am păzit cu el mina de aur voi veghea ca meciul să decurgă normal. Îi previn pe toți cei nesocotiți că voi zbura creierii oricui va încerca să dea năvală pe ring.

Apoi, întorcîndu-se către cei doi luptători, spuse:

— Vă previn și pe voi că dacă nu veți respecta regulile jocului și veți lovi nepermis, după primul avertisment voi folosi pistolul împotriva celui care nu mă ascultă. Cine are gînduri ascunse ar face mai bine să se intereseze cine e Tex Richard și o să afle că e un tip care nu glumește atunci cînd e vorba de dolarii lui...

Tex a aruncat pîlnia de tinichea afară din ring și sub privirile admirative ale spectatorilor și-a încărcat liniștit pistolul, așezîndu-l tacticos la șold.

— Și acum, să începem... a urlat Tex către public.

După lovitura de gong, cei doi luptători s-au apropiat pentru prima oară unul de celălalt.

Desen: VINTILĂ MIHĂESCU

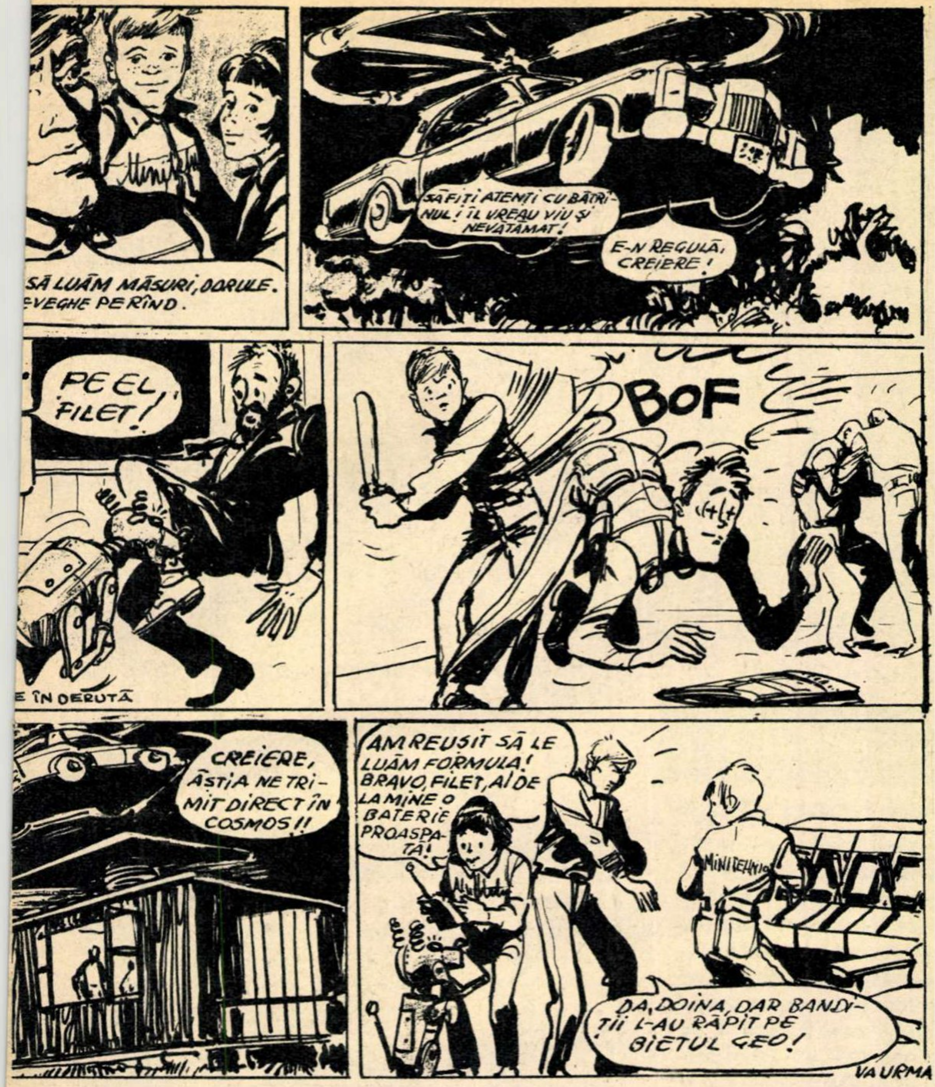
SĂ LUĂM MĂSURI, DORULE.
EVEGHE PE RÎND.
SĂ FIȚI ATENȚI CU BĂTRÎNUL! ÎL VREAU VIU ȘI NEVĂTĂMAT!
E-N REGULĂ, CREIERE!
PE EL, FILET!
E ÎN DERUTĂ
BOF
CREIERE, ĂSTIA NE TRIMIT DIRECT ÎN COSMOS!!
AM REUȘIT SĂ LE LUĂM FORMULA! BRAVO, FILET, AI DE LA MINE O BATERIE PROASPĂTĂ!
DA, DOINA, DAR BANDIȚII L-AU RĂPIT PE BIETUL GEO!
VA URMA

OR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR U

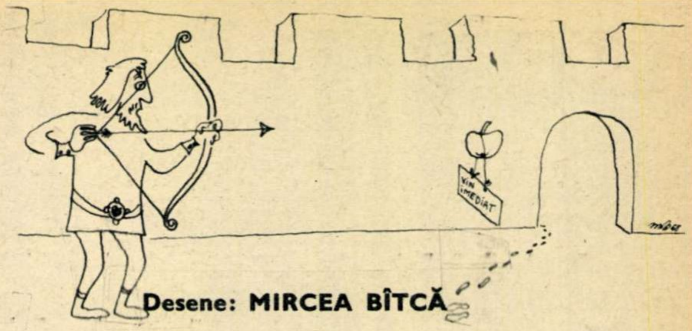
VIN IMEDIAT

Desene: **MIRCEA BÎTCĂ**

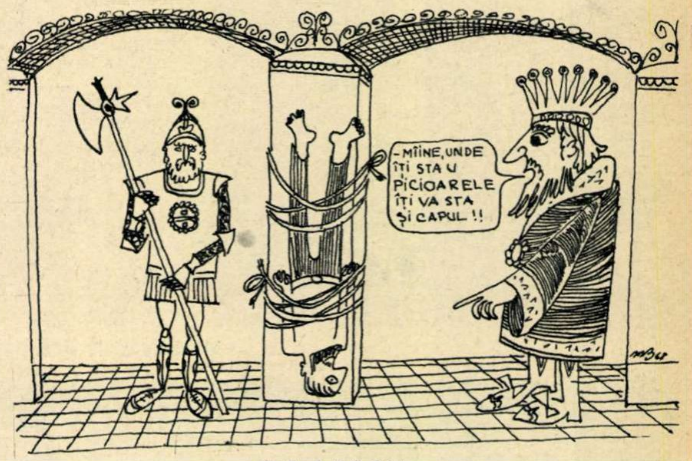
— MÎINE, UNDE ÎȚI STAU PICIOARELE ÎȚI VA STA ȘI CAPUL!!

GLUME

Învățătorul explică elevilor, că din cauza căldurii lucrurile se dilată, iar din cauza frigului se contractă:

— Cunoașteți vreun exemplu, copii?

— Da, tovarășe învățător, — se ridică Mihăiță. Vara, vacanța durează două luni, iar iarna numai o săptămînă.

• • • • • •

Săndel stă la poarta grădiniței, îl vede Gigel și-l întreabă:

— Ce faci aici?

— O aștept pe mama.

— Ce, mama ta umblă la grădiniță?

• Revanșa • 58

• Revanșa • 59

• Revanșa • 60

Johnson a întins, după regulă, mîna înmănușată către Jeffries, dar acesta l-a refuzat, scuipînd într-o parte, după care i-a spus negrului printre dinți:

— O să am pielea ta...

***Bătrînului Morisson, asociatul lui Tex, care ședea într-un colț al ringului și care a auzit amenin**țările lui Jeffries, i s-a făcut brusc frig și imediat sîngele i-a fugit de pe față. L-a căutat din priviri pe Tex, dar acesta, sigur pe el, urmărea atent lupta. Împrumutînd ceva din siguranța lui Tex, Morisson s-a calmat. S-a liniștit și mai mult atunci cînd, furat de spectacolul pugilistic, nu mai avu timp pentru a se gîndi și la altceva.*

Johnson începuse lupta ca și cum nici n-ar fi auzit amenințarea lui Jeffries. Chiar din prima repriză, Jeffries, mai înalt decît Johnson, cu brațele foarte lungi, era hotărît să obțină superioritatea prin avantajul alonjei. Repriza primă însă a fost albă. Luptătorii se studiau atent, își căutau unul celuilalt punctele slabe, greșelile în apărare. Jeffries încerca mereu să lovească de la distanță, dar Johnson evita acrobatic loviturile plimbîndu-și adversarul cînd într-un colț, cînd în altul al ringului. Se părea că Johnson evita să lovească și se mulțumea cu o defensivă prudentă.

— Trage-i una tare, Jeff — a strigat cineva din mulțime — negrul e obosit... Dansează prea mult...

Într-adevăr, în eschivele sale, Johnson folosea ceea ce se numește în termeni de specialitate jocul de picioare. Cu mișcări feline, Johnson se mișca aproape cu grația unui dansator. În prima repriză însă nici vorbă nu putea fi de oboseala vreunuia dintre luptători. Amîndoi respirau calm, liniștit.

Nici runda doua nu a adus vreo schimbare în avantajul vreunui luptător. Egalitatea la puncte era cel mai bine oglindită prin însuși aspectul general al jocului caracteristic prin mici acțiuni prudente, de tatonare.

În repriza treia însă Jeffries a intrat în luptă furios. De la primele mișcări era evident că și-a schimbat stilul de joc. «Nu-i face jocul negrului» — îl îndemnase în pauzele dintre reprize managerul, care observase că Johnson se apără cu ***succes de loviturile de la distanță prin mobilitate*** *și joc de picioare.*

— Bagă-te aproape de el — strigase iar managerul, care spera că lupta de aproape avea să-l împiedice pe Johnson de a uza de marea sa mobilitate. Spectatorii asistau de data aceasta la o înverșunată luptă corp la corp. Contrar speranțelor managerului lui Jeffries, lupta corp la corp îi convenea de minune lui Johnson care, fiind mai mărunt decît adversarul său și avînd alonja mai mică, realiza blocaje abile urmate de contra-lovituri bine țintite. În schimb Jeffries, luptînd foarte de aproape, se încurca în propriile sale brațe lungi. Adevărata luptă aproape că nici nu începuse.

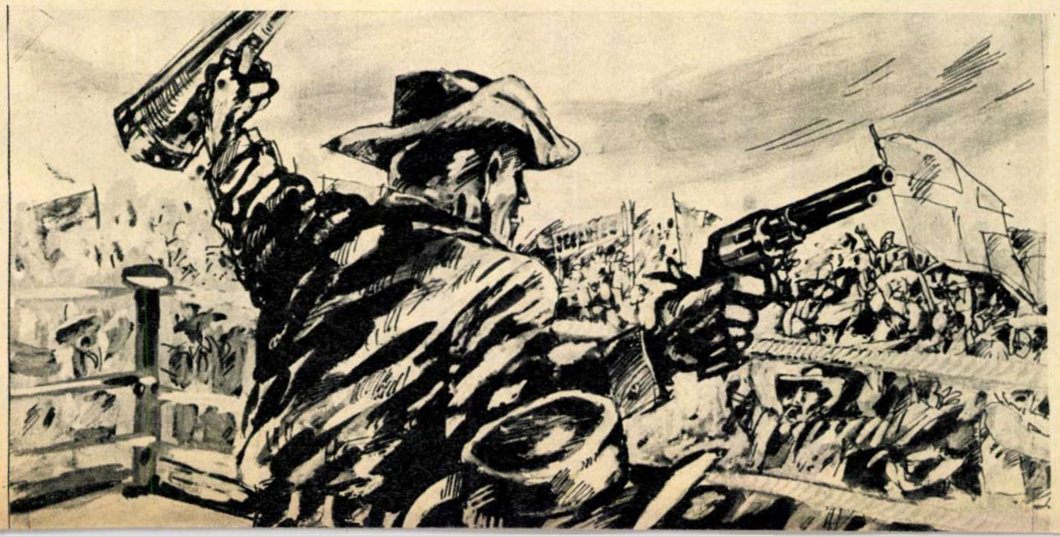

(Va urma)

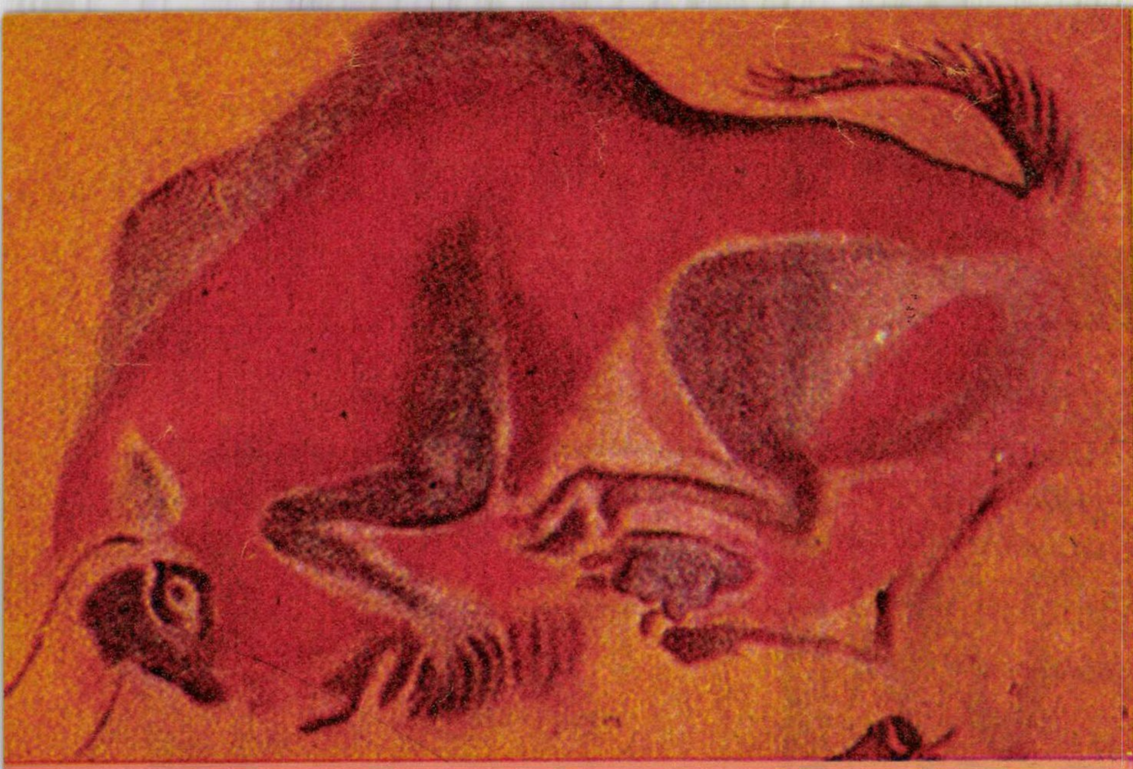

FRAGMENT DIN PICTURA DE LA ALTAMIRA. ▲

O Capelă Sixtină a epocii cuaternare

de **ION DODU BĂLAN**

Sîntem în nordul Spaniei, în provincia Asturias, numai la 30 de kilometri de Santander și foarte aproape de Santillana del Mar, în preajma căreia se află vestitele peșteri de la Altamira, descoperite, în 1875, de Don Marcelino Sanz de Santuola, datorită unei întîmplări. Fetița lui obișnuia să se joace pe la gura peșterii. Într-o zi pătrunde mai adînc și observă pe pereți niște desene curioase. Îi atrage atenția tatălui care cercetează fenomenul surprinzător și publică în 1880 o carte cu concluziile sale care au provocat de îndată opoziția specialiștilor. «Nu se poate — spuneau ei — să atribuim asemenea minuni unui om primitiv. Totul nu e decît o mistificare modernă. Santuola persistă în cercetare și datorită descoperirilor făcute de E. Rivière și D. Peyrony, în 1901, în Les Combarrelles, precum și de F. Daleau la peștera din Pair-non-Pair, în Gironde, concluziile sale vor fi recunoscute și de principalul său adversar, Cartaillac, care va recunoaște public «mea culpa».

Vizitatorul dă mai întîi, la Altamira, de un amplu vestibul din blocuri calcaroase; coborînd, observă, apoi, un fel de terasă, destul de distinctă, unde se află cripta cu picturi și desene. Ce miracol ascunde această cavernă ai cărei pereți de piatră, în frămîntarea lor milenară au creat proeminențe și inegalități pe boltă, folosite de artistul primitiv cu o surprinzătoare abilitate, încorporîndu-le în desenele sale cu scopul de a da relief și expresie animalului înfățișat! O mică scobitură conlucrează cu artistul pentru a crea ochiul mirat al unei zvelte căprioare; o proeminență enormă de 2—3m lungime, ușor modificată devine o coapsă, un pîntec, o coamă sau o copită de bizon, de ren, de cal ori de mistreț. Omul preistoric de la Altamira pare a fi crezut, acum peste 20 000 de ani, că ceea ce numim astăzi oxid feric reprezenta o încarnare a forței sîngelui dincolo de moarte și l-a folosit în desenele sale, cu linii sigure și expresive, într-o gamă cromatică variată, de la galben pînă la violet, de la roșu-cărămiziu pînă la gri-închis. Cine știe, poate acum zece sau douăzeci de mii de ani sau și mai mult s-a folosit negrul de oxid manganic și cărbunele vegetal pentru a crea artistic o turmă de animale antedeluviene (bizoni, reni, cerbi, cai, mistreți), ale căror trupuri grațioase, magistral conturate și animate de un suflu teluric, se strecoară prin alambicările gălbui ale tavanului, uimind prin nemurirea lor privirile vizitatorilor.

Se pare că de anul acesta, monumentul de artă rupestră de la Altamira, numit de unii «o capelă Sixtină a epocii cuaternare» se va închide, pictura fiind amenințată de distrugere și se va deschide la Madrid o copie identică, pe care pot s-o cerceteze toți vizitatorii.

MICROENCICLOPEDIE

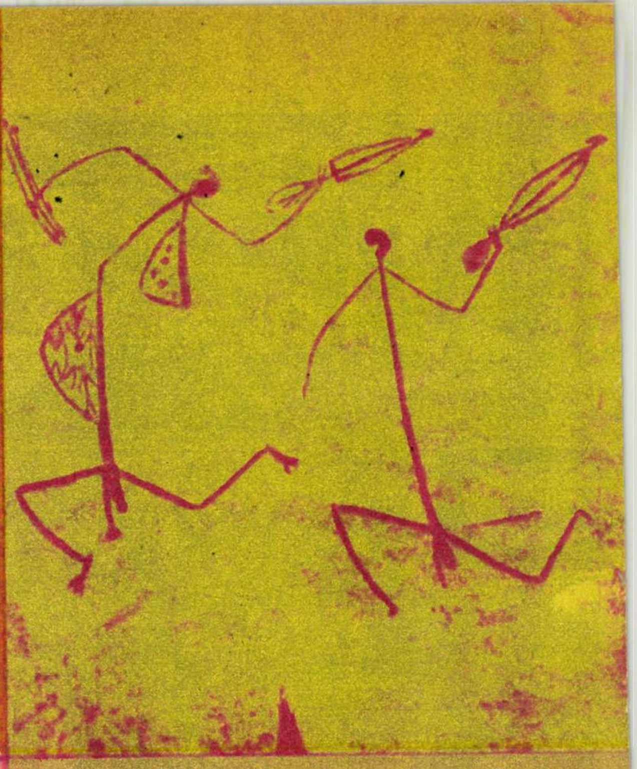

ABORIGEN ÎN URMĂRIREA DUHULUI RĂU ADUNGUN. ▲

Pictură rupestră *)

Pictura rupestră este un fenomen încă viu: într-o regiune a globului — Australia — mai multe triburi de aborigeni, ducînd o viață care nu se deosebește mult de a oamenilor din paleoliticul superior, produc o artă asemănătoare cu cea preistorică. Vînători și culegători nomazi, ei și-au constituit, de-a lungul timpului, o mitologie; imaginile pictate pe solul pietros și pe zidurile de stîncă, sînt în mare parte simboluri hieroglifice ale forțelor naturii și ilustrează concepția primitivă, magică despre relațiile între om și univers. Aspect din viața spirituală a colectivității, imaginea aceasta se integrează într-o tradiție de cultură preistorică. Valoarea ei se măsoară nu prin comparație cu arta civilizațiilor istorice noi, ci prin confruntare cu felul de gîndire și cu necesitățile spirituale ale obștii căreia îi aparține executantul. Pentru această obște, imaginea rupestră are o semnificație legată de cult, mai curînd decît de artă. Dar sensibilitatea și iscusința caligrafică, simțul de observație, imaginația decorativă, intuiția ritmului, plăcerea de a armoniza cele cîteva culori descoperite în lumea vegetală și minerală, sînt caractere estetice prin care pictura rupestră intră în patrimoniul artei universale drept prim capitol din multimilenara ei desfășurare.

**) De la cuvîntul latin «rupes» — stîncă*

……

ACEASTĂ IMAGINE FACE PARTE DIN ALT «MUZEU» RUPESTRU, DATÎND, CA ȘI CEL DIN ALTAMIRA, DIN PALEOLITICUL SUPERIOR ȘI AFLAT ÎN LOCALITATEA LASCAUX DIN FRANȚA. ▼

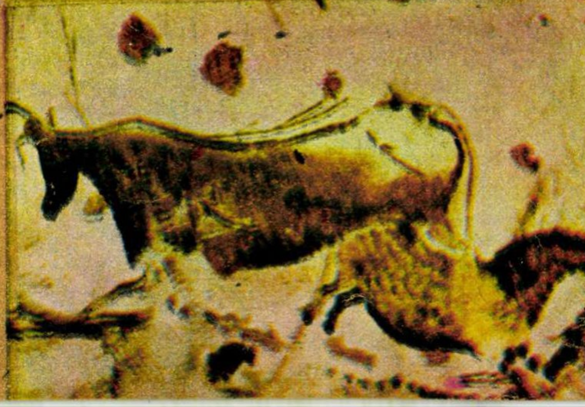

SFINX

Clubul logicienilor (4)

În numărul de față profesorul universitar **EDMOND NICOLAU** vă propune spre rezolvare a 4-a problemă în cadrul concursului «Clubul logicienilor». Nu uitați! Specificați pe plicul cu răspunsuri trimise la redacție: «Pentru Clubul logicienilor nr...»

BILELE

Costin se apropie zîmbind de Mircea și îi spune:

— Dragul meu, am în servietă cîteva cutii de chibrituri, conținînd fiecare cîte două bile. Bilele sînt sau albe sau negre, dar sînt astfel alese, încît nu sînt două cutii la fel.

— E interesant, dar ce vrei de la mine?

— Să-mi ghicești, din cît mai puține încercări, conținutul cutiilor.

— Îmi mai dai vreo informație suplimentară?

— Da. Pe cutii am scris A dacă e în interior o bilă albă și N dacă e o bilă neagră.

— Ai notat corect?

— Nu mă cunoști? Dacă ar fi corect, nu ai avea ce ghici. Din contră, toate notările mele conțin cel puțin o indicație falsă.

După ce se gîndi, Mircea indică mai întîi numărul cutiilor din servieta lui Costin, apoi arătă la cîte bile trebuie să cunoască culoarea, spre a afla conținutul **tuturor** cutiilor. El indică de asemenea de cîte bile ar avea nevoie chiar dacă nu ar citi indicațiile scrise pe cutii. Voi ați putea să faceți aceste indicații?

Iată și răspunsurile celor 2 probleme publicate în nr. 46 la Clubul logicienilor.

1. Toate orașele cu peste 200 000 de locuitori.

2. Este necesar să identificăm două grupe, fiindcă a treia rezultă.

Trei fise sînt suficiente.

CÎȘTIGĂTORII CLUBULUI LOGICIENILOR (II)

1. **Silianu Anca,** str. Nicolae Bălcescu nr. 60, Brașov.
2. **Oprișiu Cornelia,** Școala generală nr. 14, cl. a VII-a Cluj.
3. **Răchișanu Liviu,** Școala generală nr. 131, cl. a VI-a, București.
4. **Pîslaru Niculina,** cl. a VI-a, com. Boldu, jud. Buzău.
5. **Cseh Zoltan,** str. Decebal nr. 7, Oradea.

Ei vor primi drept premiu din partea redacției cîte o riglă de calcul.

SFINX

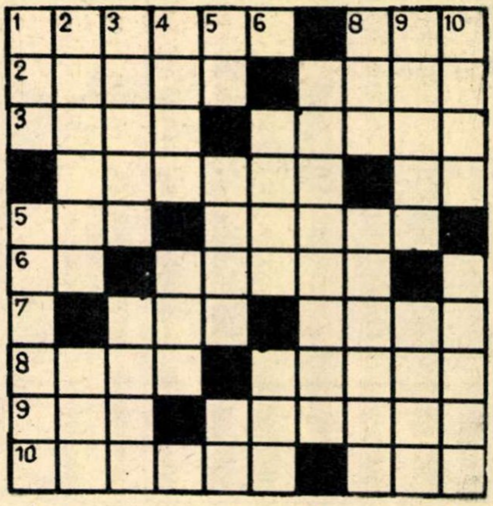

Fantezie în „I"

ORIZONTAL: 1) N-au îndrăzneală — Nunweiller VI față de toți ceilalți. 2) Flori sau părți componente ale ochilor — A obliga. 3) Jumătatea superioară a unei regiuni vinicole — ...eventual pe caiet! 4) Intermediari dintr-o epocă trecută — Carei! 5) Cu trei zerouri — A face la dreapta. 6) Pană de despicat lemne — Deșeuri de in sau cînepă; 7) La fundul apelor — Persoane. 8) Apărut — Pe furiș. 9) Gura purcelușului — A se dichisi (reg. pop.) 10) Văzut în... roz! — Mică manie gestică.

VERTICAL: 1) «Limanul» oricărui vestmînt — Apariții. 2) Făină furajeră (pop.) — Gol. 3) Furii — Ce naște din pisică... 4) Sînt de două ori! — După o... împărțeală. 5) O foaie de calendar — Ar fi greu dacă ar avea și început! — Cutie! 6) Gîtul pistilului (bot.) — Mai mult decît nimic. 7) Cîntecul... carului! 8) Pește... sportiv! — Înșelat. 9) Popor antic — Căpițe mari. 10) Porecliți — Motănel.

SFINX

Jocuri

Kilometrajul unui șofer arăta 15951. — Curios număr! își zise șoferul. Probabil va mai trece vreme pînă voi putea citi alt număr simetric. Totuși, peste două ore, kilometrajul arăta din nou un număr simetric. Aflați cu ce viteză a mers șoferul în aceste 3 ore?

CARTEA PRIN POȘTĂ

Vă rog să-mi expediați contra ramburs cartea: SUIȘ — MIOARA STELIAN. Amestecînd literele puteți afla despre ce carte este vorba.

FANTEZIE MUZICALĂ

Luîndu-se cîte o literă de la fiecare accident și notă (ținînd seamă că do se numea în vechime și ut) veți obține un cunoscut proverb.

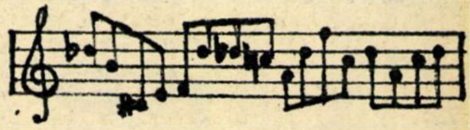

Cititorii noștri care se află în corespondență cu MARGARETA PÎSLARU sînt rugați să scrie la noua ei adresă: Str. Schitu Măgureanu nr. 19, etaj V, ap. 12, Sectorul VI, București.

LA INCHIDEREA EDIȚIEI • LA INCHIDEREA EDIȚIEI •

• În toată țara etapa a II-a a concursului MINITEHNICUS a fost întîmpinată cu entuziasm

• Noi grupuri MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII

• Lucrări ingenioase. Se prevede o luptă strînsă pentru primele locuri?

(de la corespondenții noștri speciali: **Maria Negrea și A. Albu**)

SUCEAVA. La Cîmpulung Moldovenesc a luat ființă un grup de MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII alcătuit pînă la această oră din 30 de elevi. Clubul de la Cîmpulung, specializat în modelism, se anunță ca un concurent serios în domeniul rachetelor, aero-modelelor cu motor, captive, și al navo-modelelor. Nu lipsesc nici construcțiile tehnice complexe care vor fi trimise la concurs. Cităm o termocentrală care, acționînd un dinam va produce electricitate. La rîndul său, curentul electric va fi captat de un motor care va pune în mișcare agregate de construcție.

S-au mai alcătuit grupuri MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII la Suceava precum și la Rădăuți, oraș în care minitehnicienii sînt specializați în radio. Alte grupuri sînt în curs de formare.

TIMIȘOARA. Și la Timișoara a luat naștere un puternic grup MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII.

Ni se anunță de acolo construcția unui motomodel, o machetă de avion cu motor cu explozie, șalupe cu motor, libere și electroghidate etc.

Un colectiv alcătuit din două grupe lucrează la realizarea unei construcții de aprindere automată a luminii (cu un oscilator) și la un emițător cu tranzistori. Interesantă este și lucrarea «televorbitor cu tranzistori și releu de timp». Iubitorii de sporturi moto sînt și ei în febra construcțiilor. Un colectiv lucrează la construcția unui joc electric pentru învățarea legilor circulației.

BUCUREȘTI. Consiliul județean al pionierilor — Ilfov ne anunță că în întreg județul s-a pornit la alcătuirea grupurilor MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII. Vom reveni cu amănunte.

În numărul viitor, știri deosebit de interesante de la Reghin.

Mihai Vodă Viteazul

Scenariu:
VLAICU BÂRNA

13

Ilustrații:
TEODOR BOGOI

Oastea lui Mihai se retrage spre munte, turcii ocupă Bucureștii și Tîrgoviștea și pun la cale un nou complot al boierilor împotriva lui Mihai. Dar Mihai îi lovește fără veste, eliberează cele două orașe și îi pedepsește pe trădători. Armata lui Sinan e urmărită și înecată în Dunăre.

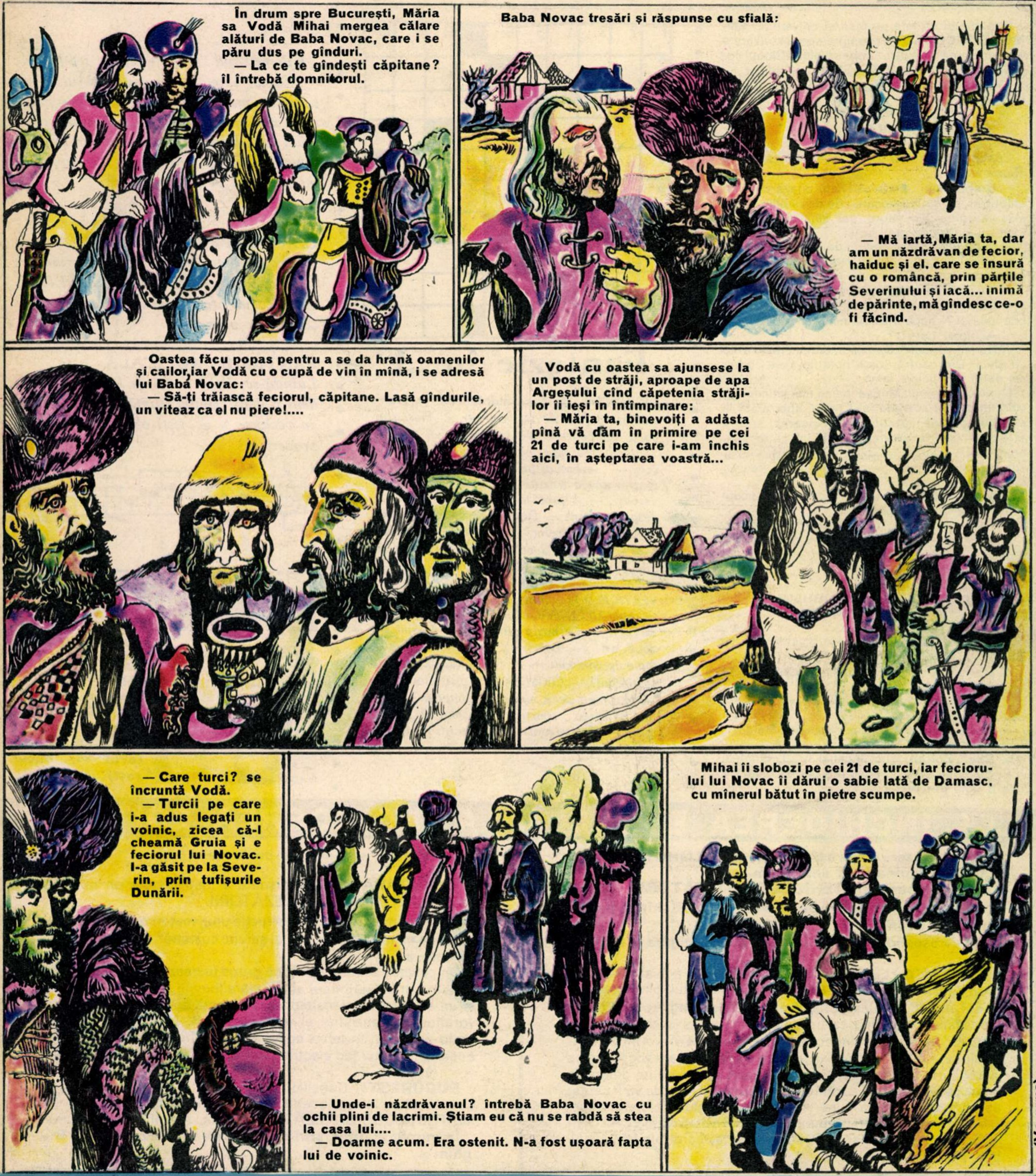
În drum spre București, Măria sa Vodă Mihai mergea călare alături de Baba Novac, care i se păru dus pe gînduri.
— La ce te gîndești căpitane? îl întrebă domnitorul.
Baba Novac tresări și răspunse cu sfială:
— Mă iartă, Măria ta, dar am un năzdrăvan de fecior, haiduc și el, care se însură cu o romîncă, prin părțile Severinului și iacă... inimă de părinte, mă gîndesc ce-o fi făcînd.
Oastea făcu popas pentru a se da hrană oamenilor și cailor, iar Vodă cu o cupă de vin în mînă, i se adresă lui Baba Novac:
— Să-ți trăiască feciorul, căpitane. Lasă gîndurile, un viteaz ca el nu piere!....
Vodă cu oastea sa ajunsese la un post de străji, aproape de apa Argeșului cînd căpetenia străjilor îi ieși în întîmpinare:
— Măria ta, binevoiți a adăsta pînă vă dăm în primire pe cei 21 de turci pe care i-am închis aici, în așteptarea voastră...
— Care turci? se încruntă Vodă.
— Turcii pe care i-a adus legați un voinic, zicea că-l cheamă Gruia și e feciorul lui Novac. L-a găsit pe la Severin, prin tufișurile Dunării.
— Unde-i năzdrăvanul? întrebă Baba Novac cu ochii plini de lacrimi. Știam eu că nu se rabdă să stea la casa lui....
— Doarme acum. Era ostenit. N-a fost ușoară fapta lui de voinic.
Mihai îi slobozi pe cei 21 de turci, iar feciorului lui Novac îi dărui o sabie lată de Damasc, cu mînerul bătut în pietre scumpe.

(Va urma)

Cutezătorii 50

Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: Petre GHELMEZ, Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor artistic: Anca ARGHIR. Tehnoredactor: Rozalia BARANY.

1
LEU

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R.